

HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

No 10/2006

Cena \$ 2.50

OCTOBER 2006

Hora křížů na Litvě

Zeptáte-li se na litevských hranicích celníka, která místa jeho země musíte navštívit, bez zaváhání vychrlí: vodní hrad Trakai a Křižiu Kalnas - Horu křížů, místo, jež je pro Litevce symbolem utrpení a neporazitelné víry v průběhu staletí.

Cesta z litevské metropole Vilnius za mystickým kopcem připadá turistům zpravidla nudná. Nekonečně přímá silnice vede monotónně rovinatou krajinou. Kam oko dohlédne táhnou se lány řepky či lnu. Jen tu a tam zemědělské plochy přeruší pás lesa nebo přízemní stavení s kravkami. Provinční město Šiauliai cizince příliš nenadchne. V centru města stojí kostel svatého Petra a Pavla ze sedmnáctého století a jinak je zde velká chudoba. Vřava druhé světové války totiž zničila osmdesát procent všech domů.

Hora křížů, která je nejvýznamnějším poutním místem celé Litvy, leží přibližně 10 kilometrů severně od Šiauliai poblíž silnice na Rigu. U nenápadné odbočky z hlavní silnice stojí malá směrovka s nápisem: Křižiu Kalnas. Po dvoukilometrové procházce po úzké asfaltce se z lánů nečekaně vyloupne bizarní obraz - jako by se uprostřed polí usadil obří jezek. Člověk se s ným úžasem zastaví a až po několika vterinách si uvědomí, že k nebi neční ostny přerostlého zvířete, ale tisíce křesťanských křížů. Kříže umístěné na dvou kopcích jsou vyrobeny z různých materiálů, některé jsou vyřezávané, bohatě zdobené, jiné jednoduché dřevěné, ty menší jsou zavěšeny spolu s růženci na těch velkých.

Tradice stavění křížů započala už někdy ve 14. století, kdy se na kopcích nacházelo středověké opevnění. Od těch dob se stala Hora křížů pro litevské katolíky symbolem pokojného odporu vůči náboženskému útlaku. V roce 1795 bylo město Šiauliai násilně připojeno k carskému Rusku, ale v roce 1918 bylo opět připojeno k Litvě. Mnoho křížů bylo na svaté hoře postaveno v polovině 19. století jako vzpomínka na zabité vlastence, kteří se roku 1831 postavili ruskému útlaku. Historie dokládá, že v roce 1895

zde bylo více než 150 velkých křížů, v roce 1914 jich bylo kolem 200 a v roce 1940 již více než 400. Malé kříže se už tehdy počítaly na tisíce. Po vyhnání Němců ze země za druhé světové války byla od roku 1944 Litva násilně jako Litevská sovětská socialistická republika přičleněna k tehdejšímu Sovětskému svazu. V době komunistického útlaku se poutě na Horu křížů staly pro Litevce symbolem národního sebevědomí. Přicházející poutníci přinášeli na horu další a další kříže a vrch zavalený kovovými, dřevěnými i umělohmotnými krucifixy nabýval na mohutnosti. Jenomže poutní pahorek chronicky dráždil sovětské úřady. Proto na posvátnou půdu v roce 1961 vjely pásy buldozerů. Radlice strojů les křížů vymýtily a horu srovnaly se zemí. Za dva roky však Křižiu Kalnas vypadal jako dřív. Baltských mraků se opět dotýkalo nespočetné množství křížů a k nim proudily zástupy lidí z celé Litvy. Ještě dvakrát v roce 1973 a 1975 se komunisté pokusili Horu křížů zlikvidovat, ale vždy to bylo bezvýsledné a kříže zde vyrostly znova. I později byly činěny pokusy kříže odstranit, ale komunističtí ateisté nakonec rezignovali a od roku 1985 už měla hora pokoj. S rozpadem ruského totalitního impéria získala v roce 1991 Litva nezávislost a mohla se vydat cestou svobodné demokracie. A tak sem začali poutníci přicházet bez obav z možné perzekuce. 7. září 1993 místo navštívil papež Jan Pavel II. a požehnal odtud Litvu a celou Evropu.

Před lesem křížů dnes stojí socha Krista, kterou z Vatikánu přivezl Svatý otec Jan Pavel II. Poutníci z celého světa v posvátné úctě a mlčení procházejí úzkými cestičkami mezi tucty křížů ponoření v hluboké rozjímání. Obdivují bohatě zdobené kříže, které nesou jména poutníků ze všech zemí světa, zastavují se i u malých křížků visících v hroznech z ramen větších. Některým již čas rozřízl provázky, jimiž byly přivázány, a tak se rozpadají na zemi. Se vzpomínkami na své drahé sem přicházejí lidé, kteří zde vztyčili velké kříže nebo po-

Svatý otec Jan Pavel II. na Hoře křížů

věsili malé křížky jako památku na rodiče, sourozence nebo děti, které Rusové odvěkli do lágrů na Sibiř. Podle oficiálních údajů to bylo jenom bezprostředně po druhé světové válce čtvrt milionu Litevců, kteří byli zabiti nebo deportováni na Sibiř a do Střední Asie. Pro jejich příbuzné byla víra v Ježíše Krista jedinou útěchou a posilou.

Svatý Pavel napsal: „Ti kteří jdou k záhubě, považují nauku o kříži za hloupost. My však víme, že Bůh tím projevil svou moc... My kážeme Krista ukřižovaného. Židy to uráží a pohané to pokládají za hloupost... Ale pro ty kdo jsou povolání, je Kristus Boží moc a Boží moudrost. Neboť „pošetilá“ Boží věc je moudřejší než lidé a „slabá“ Boží věc je silnější než lidé.“ (srv. 1 Kor 1, 17-25) Ježíš na kříži přemohl svět a v tomto znamení i my zvítězíme.

*Z různých pramenů připravil
Fr. Dušan Hladík*

*Foto na titulní straně:
Hora křížů u města Šiauliai na Litvě*

Bůh nás sveze do svých stodol

Kříž se stal symbolem křesťanství. Jedněm ku posměchu, jiným k pohoršení; křesťanům k požehnání a spáse. Co napsal Papini před desítkami let v předmluvě ke své knize „Storia di Cristo“ neplatí dnes méně nežli tenkrát: „Vzdor všemu - po všem tom vynaložení času, energie a síly - není Kristus stále ještě ze země vyhnán. Vzpomínka na něho je všude. Miliony křížů v kostelích a ve školách, vysoko nahoře na věžích a na horách, ve výklencích na rozích ulic, nad postelemi ložnic, v hlavách každého hrobu na našich hřbitovech - všude nám kříže připomínají smrt Páně. Oškrabte nástěnné malby v kostelích, strhejte obrazy z oltářů, odstraňte je z obytných domů - Kristův život naplní muzea a umělecké sbírky! Hodťte misály, breviáře a modlitební knížky do ohně, jeho jméno a jeho výroky stojí ve všech knihách světové literatury. Dokonce vaše rouhání jsou nedobrovolné důkazy toho, že je posud mezi vámi. Ať se udělá cokoli, na začátku i na konci je přítomen Kristus. Kristus je shrnutí božských tajemství mezi oběma konci lidských dějin...“

Ať dosáhneme sebevětších výkonů, ať se štveme za vznešenými ideály, ať se podle libosti činíme nebo toho necháme - jedno je jisté: Zrát, jako člověk být zralejší - toho nedosáhneme bez utrpení, bez bolesti, bez kříže. Jenom kdo přijme utrpení, kdo je ochoten nést svůj kříž, má šanci uzrát. Ukřížovaný, symbol každého křesťanský chápaného utrpení, nám přitom ukazuje cestu.

Bůh nás bude hníst a lisovat; Bůh nás sveze do svých stodol, ale oklikou přes utrpení. Přes křížovou cestu.

Z knihy Adalberta Ludwiga Ballinga

„O lásce a radosti ze života“

Vydalo Karmelitánské nakladatelství 1996

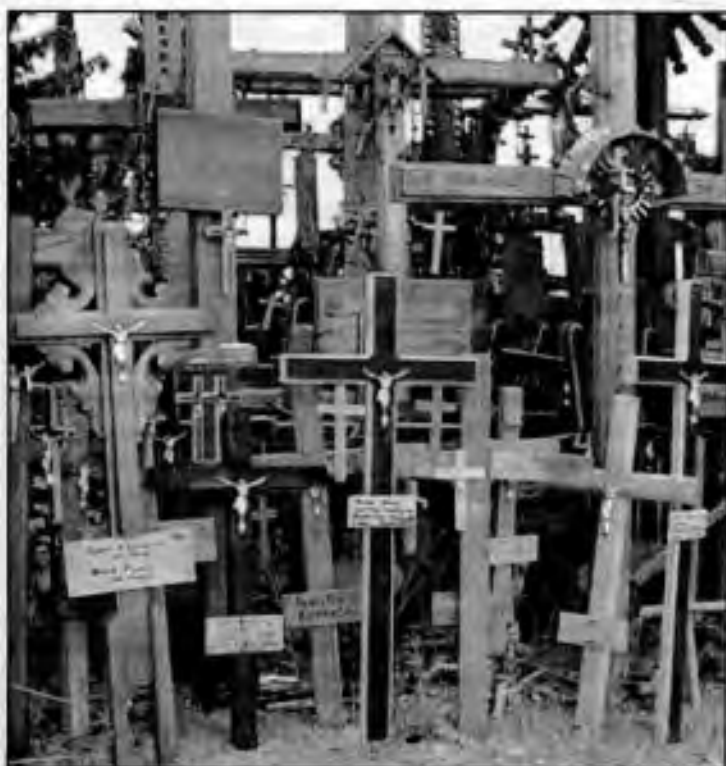
Socha Ježíše Krista na Hoře křížů

Modlitba před obrazem Ukřížovaného

Hle, dobrý a nejsladší Ježíši, před Tvou tváří padám na kolena a s největší vroucností duše Tě prosím a žádám, abys mému srdci vštípil živou víru, naději a lásku, jakož i opravdovou lítost nad mými hříchy a pevnou vůli je napravit, když s velkou láskou a bolestí duše rozjímám u sebe o Tvých svatých pěti ranách a v srdci o nich uvažuji, maje před očima to, co již dávno předpověděl svými ústy prorok David o Tobě, ó dobrý Ježíši: „Probodli ruce mé a nohy mé; spočítati mohu všechny své kosti.“ (Žalm 21, 17-18.)

Plnomocné odpustky při této modlitbě lze získat za obvyklých podmínek každý postní pátek, v ostatní dny odpustky částečné.

Les křížů na Hoře křížů

LITURGICKÁ ČTENÍ

30. neděle v mezidobí - 29. října 2006

1. ČTENÍ - Jer 31, 7-9

Čtení z knihy proroka Jeremiáše.

Tak praví Hospodin: „Oslavujte Jakuba, jásejte nad prvním z národů, ať je slyšet váš jásot: Zachránil Hospodin svůj národ, zbytky Izraele! Hle, přivedu je nazpět ze severní země, shromáždím je od končin země; slepí a kulhaví budou mezi nimi, spolu se ženami v naději a nedělkami; veliký zástup bude těch, kteří se sem vrátí. Přicházejí s pláčem, ale útěchou je doprovázím; přivedu je k vodním proudům přímou cestou, na níž neklopýtnou. Stal jsem se totiž Izraeli otcem, Efraim je mým prvorozenkem.“

2. ČTENÍ - Žid 5, 1-6

Čtení z listu Židům.

Každý velekněz je brán z lidu a bývá ustanoven pro lid v jeho záležitostech u Boha, aby podával dary a oběti i za hříchy. Protože sám je stejně podroben slabosti, je schopen cítit s chybnými a bloudícími. A proto musí podávat oběti za hřích sám za sebe jako za ostatní lidi. Nikdo si však nemůže tu důstojnost vzít sám, nýbrž musí být povolán od Boha jako Áron. Tak si ani Kristus nepřisvojil slávu velekněžství sám, ale dal mu ji ten, který mu řekl: Ty jsi můj syn, já jsem tě dnes zplodil, jak říká i na jiném místě: Ty jsi kněz navěky podle řádu Melchizedechova.

EVANGELIUM - Mk 10, 46-52

Slova svatého evangelia podle Marka.

Když Ježíš a jeho učedníci s velkým zástupem vycházeli z Jericha, seděl u cesty slepý žebrák - Timaiův syn Bartimaios. Jakmile uslyšel, že je to Ježíš Nazaretský, začal volat: „Synu Davidův, Ježíši, smiluj se nade mnou!“ Mnozí ho okřikovali, aby mlčel. On však křičel ještě víc: „Synu Davidův, smiluj se nade mnou!“ Ježíš se zastavil a řekl: „Zavolejte ho!“ Zavolali tedy toho slepce a řekli mu: „Buď dobré mysli, vstaň, volá tě!“ On odhodil plášť, vyskočil a přišel k Ježíšovi. Ježíš se ho zeptal: „Co chceš, abych pro tebe udělal?“ Slepce odpověděl: „Mistře, ať vidím!“ Ježíš mu řekl: „Jdi, tvá víra tě zachránila!“ A ihned začal vidět a šel tou cestou za ním.

Slavnost Všech svatých 1. listopadu 2006

1. ČTENÍ - Zj 7, 2-4.9-14

Čtení z knihy Zjevení svatého apoštola Jana.

Já, Jan, viděl jsem, jak od východu slunce vystupuje jiný anděl. Držel v ruce pečeti živého Boha a zvolal silným hlasem na ty čtyři anděly, kterým bylo dáno škodit zemi i moři: „Neškodte zemi, ani moři, ani stromům, dokud nepoznamenáme na čele služebníky našeho Boha!“ A uslyšel jsem, kolik bylo těch poznamenaných: sto čtyřiačtyřicet tisíc ze všech kmenů izraelského lidu. Potom se podívám, a hle - veliký zástup, který by nikdo nespočítal, ze všech národů, kmenů, plemen a jazyků; stáli před trůnem a před Beránkem, oděni bílým rouchem, s palmami v rukou a volali mocným

hlasem: „Za svou záchranu vděčíme našemu Bohu, který sedí na trůně, a Beránkovi!“ Všichni andělé, kteří stáli okolo trůnu, starců a čtyř bytostí, padli na tvář před trůnem, klaněli se Bohu a volali: „Amen. Chvála, sláva, moudrost, díky, čest, moc a síla přísluší našemu Bohu na věčné věky! Amen.“ Tu na mě promluvil jeden ze starců a zeptal se mě: „Kdo jsou tihle zde v bílém rouchu a odkud přišli?“ Odpověděl jsem mu: „Můj pane, to víš ty.“ Řekl mi: „To jsou ti, kdo přicházejí z velikého soužení; roucho si do běla vyprali v Beránkově krvi.“

2. ČTENÍ - 1 Jan 3, 1-3

Čtení z prvního listu svatého apoštola Jana.

Milovaní! Hled'te, jak velikou lásku nám Otec projevil, že se nejen smíme nazývat Božími dětmi, ale že jimi také jsme! Proto nás svět nezná, že nepoznal jeho. Milovaní, už teď jsme Boží děti. Ale čím budeme, není ještě zřejmé. Víme však, že až on se ukáže, budeme mu podobní, a proto ho budeme vidět tak, jak je. Každý, kdo skládá tuto naději v něho, uchovává se čistý, jako on je čistý.

EVANGELIUM - Mt 5, 1-12a

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Když Ježíš uviděl zástupy, vystoupil na horu, a jak se posadil, přistoupili k němu jeho učedníci. Otevřel ústa a učil je: „Blahoslavení chudí v duchu, neboť jejich je nebeské království. Blahoslavení plačící, neboť oni budou potěšeni. Blahoslavení tiší, neboť oni dostanou zemi za dědictví. Blahoslavení, kdo lační a žijí po spravedlnosti, neboť oni budou nasyceni. Blahoslavení milosrdní, neboť oni dojdou milosrdenství. Blahoslavení čistého srdce, neboť oni budou vidět Boha. Blahoslavení tvůrci pokoje, neboť oni budou nazváni Božími syny. Blahoslavení, kdo jsou pronásledováni pro spravedlnost, neboť jejich je nebeské království. Blahoslavení jste, když vás budou kvůli mně tupit, pronásledovat a vyhané vám připisovat každou špatnost; radujte se a jásejte, neboť máte v nebi velkou odměnu.“

31. neděle v mezidobí - 5. listopadu 2006

1. ČTENÍ - Dt 6, 2-6

Čtení z páté knihy Mojžíšovy

Mojžíš řekl lidu: „Boj se Hospodina svého Boha, a zachovávej všechny jeho zákony a příkazy, které já ti prikazuji - ty, tvůj syn a syn tvého syna - po všechny dny svého života, abys byl dlouho živ. Slyš, Izraeli, svědomitě je zachovávej, aby se ti dobře vedlo, abyste se velmi rozmnožili, jak to slíbil Hospodin, Bůh tvých otců, že ti dá zemi oplývající mlékem a medem. Slyš, Izraeli, Hospodin je náš Bůh, Hospodin je jediný. Miluj Hospodina, svého Boha, celým srdcem, celou duší a celou svou silou! Ať tato slova, která ti dnes prikazuji, zůstanou v tvém srdci!“

2. ČTENÍ - Žid 7,23-28

Čtení z listu Židům.

Bratři! V době starozákonní mnozí se stávali kněžími, protože umírali, a nemohli tedy jimi být stále; Ježíš však je navěky, a proto jeho kněžství nepřechází na někoho jiného. Proto také je schopen přinést navždy spásu těm, kdo skrze něho přicházejí k Bohu, neboť je stále živ, aby se za ně přimlouval. Ano, právě takového

velekněze jsme potřebovali: aby byl svatý, nevinný, neposkvěněný, oddělený od hříšníků, vyvýšený nad nebesa, který nemá zapotřebí, jako jiní velekněží, stále a stále podávat oběti nejprve za hříchy vlastní a teprve potom za hříchy lidu. Ježíš to učinil jednou provždy, když sám sebe přinesl v oběť. Zákon totiž ustanovuje za velekněze lidi, kteří jsou podrobeni slabosti; ale ona přísaha - pozdější než Zákon - ustanovuje Syna, který dosáhl dokonalosti navždy.

EVANGELIUM - Mk 12, 28b-34

Slova svatého evangelia podle Marka.

Jeden z učitelů Zákona přistoupil k Ježíšovi a zeptal se ho: „Které přikázání je první ze všech?“ Ježíš odpověděl: „První je toto: 'Slyš, Izraeli! Hospodin, náš Bůh, je jediný Pán. Proto miluj Pána, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší, celou svou myslí a celou svou silou.' Druhé je toto: 'Miluj svého bližního jako sám sebe.' Žádné jiné přikázání není větší než tato.“ Učitel Zákona mu na to řekl: „Správně, Mistře, podle pravdy jsi řekl, že on je jediný a není jiného kromě něho a milovat ho celým srdcem, celým rozumem a celou silou a milovat bližního jako sám sebe je víc než všechny oběti a dary.“ Když Ježíš viděl, že učitel Zákona odpověděl rozumně, řekl mu: „Nejsi daleko od Božího království.“ A nikdo se už neodvážil dát mu nějakou otázku.

32.neděle v mezidobí - 12.listopadu 2006

1. ČTENÍ - 1 Král 17, 10-16

Čtení z první knihy Královské.

Prorok Eliáš šel do Sarepty. Přišel k bráně města, a hle - jedna vdova tam právě sbírala dříví. Zavolal ji a řekl: „Prosím, dej mi trochu vody v nádobě, abych se napil.“ Když mu pro ni šla, zavolal na ni: „Vezmi s sebou také kousek chleba!“ Ona odpověděla: „Jako že je živ Hospodin, tvůj Bůh, nemám nic upečeného, ale jen hrst mouky v hrnci a trochu oleje ve džbánu. Právě sbírám pár kousků dřeva, pak půjdu a upeču z toho sobě i svému synu. Najíme se a umřeme.“ Eliáš jí řekl: „Buď bez starosti, jdi a udělej, jak jsi řekla. Nejdřív z toho upeč mně malou placku a přines mi to, pak půjdeš a upečeš sobě a svému synu. Neboť tak praví Hospodin, Bůh Izraele: Nevypřázdni se hrnec s moukou a neubude ve džbánu s olejem až do dne, kdy Hospodin sešle déšť na zemi!“ Ona tedy šla a udělala podle Eliášových slov a jedla ona, on i její syn po drahý čas. Z hrnce se mouka nevypřázdnila a ze džbánu oleje neubývalo podle Hospodinova slova, které promluvil skrze Eliáše.

2. ČTENÍ - Žid 9, 24-28

Čtení z listu Židům.

Kristus nevešel do svatyně, zbudované lidskýma rukama, která je jenom napodobeninou té pravé, ale do samého nebe, aby se teď staral o naše záležitosti u Boha. A není třeba, aby víckrát obětoval sám sebe, jako velekněz vchází do velesvatyně rok co rok s cizí krví, jinak by byl musel trpět už mnohokrát od stvoření světa. Ale zjevil se teď na konci věků jednou provždy, aby svou obětí odstranil hřích. A jako je lidem určeno, že musí jednou umřít, a pak nastane soud, podobně je tomu i u Krista: když byl jednou podán v oběť, aby na sebe vzal hříchy celého množství lidí, objeví se podruhé - ne už pro hříchy - ale aby přinesl spásu těm, kteří na něho čekají.

EVANGELIUM - Mk 12, 38-44

Slova svatého evangelia podle Marka.

Ježíš učil zástupy: „Varujte se učitelů Zákona! Chodí rádi v dlouhých řízách, mají rádi pozdravy na ulicích, první sedadla v synagogách a čestná místa na hostinách; vyjídají vdovám domy pod záminkou dlouhých modliteb. Ty stihne tím přísnější soud.“ Potom se posadil proti chrámové pokladnici a díval se, jak lidé dávají do pokladnice peníze. Mnoho boháčů dávalo mnoho. Přišla také jedna chudá vdova a dala dvě drobné mince, asi tolik jako pár halířů. Zavolal své učedníky a řekl jim: „Amen, pravím vám: tato chudá vdova dala víc než všichni ostatní, kteří dávali do pokladnice. Všichni totiž tam dali ze svého nadbytku, ona však dala ze svého nedostatku. Dala všechno, co měla, celé své živobytí.“

33.neděle v mezidobí - 19.listopadu 2006

1. ČTENÍ - Dan 12, 1-3

Čtení z knihy proroka Daniela.

Povstane Michael, veliký kníže, který chrání syny tvého lidu. To bude čas úzkosti, jaký nebyl od té doby, kdy povstaly národy, až do té doby. Tehdy bude zachráněn tvůj národ, každý, kdo bude zapsán v knize. Probudí se mnozí z těch, kteří spí v zemi prachu, jedni k věčnému životu, druzí k potupě, k hanbě navěky. Kterí byli poučeni, budou zářit jako zář oblohy, a ti, kteří mnohé přivedli ke spravedlnosti, jako hvězdy na věčné časy.

2. ČTENÍ - Žid 10, 11-14. 18

Čtení z listu Židům.

Každý jiný kněz stojí denně ve službě a znovu a znovu přináší stejné oběti, které však vůbec nemají sílu, aby zahladily hříchy. Avšak Kristus podal za hříchy jednu jedinou oběť a pak se navždycky posadil po Boží pravici a teď už jen čeká, až mu budou jeho nepřátelé položeni k nohám jako podnoží. Jedinou obětí totiž přivedl k dokonalosti navždy ty, které posvětil. Kde je však odpuštění hříchů, není už třeba oběti za hřích.

EVANGELIUM - Mk 13, 24-32

Slova svatého evangelia podle Marka.

Ježíš řekl svým učedníkům: „V těch dnech, po velkém soužení, se zatmí slunce a měsíc přestane svítit, hvězdy budou padat z nebe a hvězdný svět se zachvěje. A tehdy lidé uvidí Syna člověka přicházet v oblacích s velikou mocí a slávou. Potom pošle anděly a shromáždí své vyvolené ze čtyř světových stran, od konce země až po konec nebe. Poučte se z přirovnání o fíkovníku! Když se už jeho větve nalévají mízou a nasazují listy, poznáváte z toho, že léto je blízko. Stejně tak, až uvidíte, že se to děje, poznáte, že je blízko, přede dveřmi. Amen, pravím vám: Toto pokolení nepomine, dokud se to všechno nestane. Nebe a země pominou, ale má slova nepomnou. O tom dni a o té hodině však neví nikdo, ani anděl v nebi, ani Syn, jenom Otec.“

ZPRÁVY Z VLASTI

Carolina od 1. do 30. září 2006

Politické události

Nová vláda začala úřadovat

V pondělí 4. září jmenoval prezident republiky Václav Klaus novou vládu v čele s předsedou ODS Mirkem Topolánkem, která ve 14 hodin odpoledne převzala pravomoci od Paroubkova kabinetu, pověřeného řízením vládních záležitostí od demise 16. srpna. Po třech měsících složitého vyjednávání má Česko novou menšinovou vládu ODS za účasti nestranických odborníků, která nyní musí do třiceti dnů požádat Poslaneckou sněmovnu o důvěru. Opoziční ČSSD a KSČM odmítají pro tuto vládu hlasovat, další parlamentní strany KDU/ČSL a Strana zelených svůj souhlas podmiňují podobou programového prohlášení vlády. Mirek Topolánek chápe svoji vládu jako překlenovací, která by měla dovést zemi k předčasným volbám. Mezi politickými stranami panuje nejednota o tom, jakým způsobem by se mělo k předčasným volbám dospět. Sociální demokraté trvají na tom, aby se postupovalo dle Ústavy cestou trojího odmítnutí vlády parlamentem, při níž by jeden z pokusů o sestavení vlády měla jako druhá nejsilnější strana dostat ČSSD. Obecně se očekává, že k dalšímu kolu vyjednávání, které rozhodne o dlouhodobější perspektivě vlády, může dojít po komunálních a senátních volbách, které se budou konat ve dnech 20-21. října. Do té doby bude záležet také na postoji prezidenta Klause v případě, že Topolánkova vláda v parlamentu důvěru nezíská. Lidové noviny označily Topolánkovu

vládu za "vyhláškovou". Nebude mít sice sílu prosadit nové zákony, ale již od tohoto týdne může vydávat některé vyhlášky, nehledě na personální změny, které noví ministři ve svých úřadech budou provádět.

Složení nové vlády

Mirek Topolánek (50) - ODS - předseda, Petr Nečas (41) - ODS - místopředseda a ministr práce a sociálních věcí, Ivan Langer (39) - ODS - ministr vnitra a ministr informatiky, Vlastimil Tlustý (50) - ODS - ministr financí, Jiří Pospíšil (31) - ODS - ministr spravedlnosti, Martin Říman (45) - ODS - ministr průmyslu a obchodu, Tomáš Julínek (49) - ODS - ministr zdravotnictví, Petr Gandalovič (42) - ODS - ministr pro místní rozvoj, Aleš Řebíček (39) - ODS - ministr dopravy, Alexandr Vondra (45) - nestraník - ministr zahraničí, Jiří Šedivý (43) - nestraník - ministr obrany, Milena Vicienová (51) - nestraník - ministryně zemědělství, Miroslava Kopicová (54) - nestraník - ministryně školství, Petr Jan Kalas (66) - nestraník - ministr životního prostředí, Martin Štěpánek (59) - nestraník - ministr kultury

Politické zemětřesení v KDU/ČSL

Před jmenováním nové menšinové vlády česká politická scéna prožila týden plný změn, které začaly ve čtvrtek 24. srpna rozhodnutím Jiřího Paroubka opustit jednání s ODS o spolupráci a podpoře její menšinové vlády. Paroubek pak začal vyjednávat o vlastní menšinové vládě v koalici s KDU/

ČSL. Předseda KDU/ČSL Miroslav Kalousek s účastí v této koalici vyslovil souhlas, což vyvolalo vzburu v krajových organizacích KDU-ČSL. Ty protestovaly proti porušení slibu, který jejich strana dala voličům, že se nebude podílet na vládě, jež by byla existenčně závislá na podpoře KSČM. Paroubkův koncept s tichou podporou hlasů KSČM počítal. O den později, v pátek 25. srpna, Miroslav Kalousek podal demisi a jeho příkladu v pondělí 28. srpna následovali místopředsedové KDU/ČSL Milan Šimonovský, Cyril Svoboda a Roman Linek. Do doby, než o novém vedení rozhodne sjezd strany svolaný na prosinec, byl pověřen vedením KDU/ČSL dosavadní místopředseda Jan Kasal. Celostátní konference KDU/ČSL v noci na úterý 5. září zvolila nové místopředsedy. Stali se jimi lidověčtí senátoři Jiří Stodůlka, Ludmila Müllerová a Josef Kalbač, který ve druhém kole těsně porazil poslankyni Vlastu Parkánovu.

Česko, Maďarsko, Polsko a Slovensko chtějí prosazovat své zájmy společně

Prezidenti Visegrádské čtyřky (V4) chtějí, aby se Schengen (zrušení hraničních kontrol EU) rozšířil pro nové členské země v původním termínu v říjnu 2007 a pro přijetí eura aby platily stejné podmínky, jako měly staré země EU. Společným zájmem je rovněž zrušení víz do USA. Shodli se na tom 15. a 16. září při řešení problémů středoevropských zemí. Schůzku V4 hostil letos zámek v Lánech. Maďarský prezident László Solyom a slovenská hlava státu Ivan Gašparovič informovali, že v listopadu budou diskutovat s mladými lidmi na univerzitách o slovensko-maďarských vztazích, v poslední době zjitřených.

Kambodžský král Norodom Sihamoni navštívil Česko, svůj druhý domov

Na první oficiální návštěvu ČR přiletěl v pondělí 18. září kambodžský král Norodom Sihamoni. Zahájil ji na Pražském hradě setkáním s prezidentem Václavem Klausem. Sihamoni před novináři perfektní češtinou připomněl, že zde strávil 13 let (v letech 1962-1975 studoval balet na konzervatoři a pak na Akademii múzických umění) a že cesta je pro něj mnohem víc než jen oficiální návštěva. Podle deníku Právo řekl, že přijíždí "i jako člověk, který se vrací do země, jež je jeho druhým domovem" a nemůže tuto návštěvu srovnat s žádnou jinou cestou. V Praze, kterou si zamiloval, se těší na známá místa i na setkání s učiteli a přáteli. V Česku se Sihamoni zdrží do 24. září. "První král cizí země, který mluví česky - to je naprosto mimořádné," citovala média Václava Klause s jeho dalším vyjádřením, že Kambodžu snad brzy objeví i české cestovní kanceláře. Místopředseda Senátu Petr Pithart se po přijetí hosta v horní komoře parlamentu svěřil, že za svou politickou kariéru mluvil se spoustou světových osobností, ale nikdy neměl možnost oslovit je ve své mateřštině. "Říkat někomu česky pane králi, to se mi už fakt nikdy nestane," řekl podle Práva se smíchem. V Senátu se shodli na výměně studentů a kulturní spolupráci.

Ústavní soud rozhodl, že Klaus neoprávněně odvolal předsedkyni Nejvyššího soudu

Prezident Václav Klaus prohrál spor s Ivou Brožovou, předsedkyní Nejvyššího soudu. Ústavní soud 12. září rozhodl, že prezident postupoval protiústavně, když ji letos v lednu na návrh ministra spravedlnosti

sti odvolal. Klaus verdikt respektuje, ale nesouhlasí s ním. "V rozhodnutí vidím nebezpečný posun od parlamentní demokracie k soudcovskému korporativismu a k dosažení ničím neomezené soudcovské autonomie," citovala prezidenta MF Dnes. Podle médií doplatil Klaus na to, že ze zákona jasně nevyplyvá, kdo může soudce odvolat. "Pravidlo Kdo jmenuje, ten odvolává je typické pro státní správu, ale nemůže platit v soudnictví a nelze je použít ve vztahu prezidenta a předsedy soudu," vysvětlila podle deníku soudkyně ÚS Dagmar Laštovková (do roku 2003 senátorka za ODS).

Ze Slovenska

Čeští premiéři na Slovensku

První zahraniční cesta nového předsedy vlády Mirka Topolánka vedla na Slovensko, kde ho ve středu 6. září přijal premiér Robert Fico. Neočekávaně se v Bratislavě objevil ve stejný den také bývalý český premiér Jiří Paroubek, který přijel na fotbalové utkání kvalifikace ME Slovensko-Česko. Také on se setkal s Robertem Ficem, jenž pak oba české premiéry, současného i bývalého, pozval do čestné lóže na stadionu na Tehelném poli, odkud sledovali zápas českého mužstva se Slováky. Naši reprezentanti porazili Slovensko jednoznačně 3:0.

Topolánek na oficiální návštěvě v Bratislavě

Nadstandardní česko-slovenské vztahy potvrdili v Bratislavě 14. září premiéři obou zemí Mirek Topolánek a Robert Fico. Ani Topolánek neporušil tradici, že první oficiální cesta českého premiéra vede na Slovensko (platí i opačně). "Bez ohledu na to, jaká bude na Slovensku nebo v České republice vláda, je povinností vlád a

předsedů vlád udržovat přátelské, nadstandardní vztahy, takové, které nejsou s žádnými jinými státy, citoval tisk Fica. Česká média zdůrazňovala zejména shodný postoj premiérů k Schengenu i euru. Za nespravedlivá pro nové členské země EU považují maastrichtská kritéria pro vstup do eurozóny a odmítají i avizovaný odklad vstupu do schengenského systému odůvodňovaný technickými problémy. Pokusy posunout termín z roku 2007 jsou pro ně neakceptovatelné. "Lidé mají právo volně cestovat bez občanky a pasů," dodal podle Práva Topolánek.

Ekonomika

Spory o státní rozpočet, deficit bude pravděpodobně vyšší

Návrh státního rozpočtu, který připravilo ministerstvo financí vedené Bohuslavem Sobotkou, a ve kterém se počítá se schodkem 88 miliard, není podle ODS reálný. Podle vicepremiéra Petra Nečase deficit přesáhne 100 miliard korun, protože Sobotkou plánovaný schodek "není poctivý". Při jeho výpočtu se prý využívají účetní triky a příjmy z privatizací, které nejsou jisté. ODS se rozhodla prověřit rozpočet auditem, aby bylo jasné, jaký je skutečný stav státních financí. Samotný ministr Sobotka připustil, že "podmínkou dodržení tohoto schodku je změna či odložení platnosti několika zákonů, které by jinak nadměrně zatěžovaly státní rozpočet." Také proto odstupující vláda ve středu 30. srpna schválila návrh novely odkládající platnost zákona o státní službě, změnu v zákoně o nemocenské a zavedení vyšší spotřební daně u tabákových výrobků. Například změna zákona o nemocenské by měla

přinést úsporu státního rozpočtu ve výši devět až deset miliard korun. Sobotka odmítl úvahy o tom, že by se schodek při poctivém počítání mohl vyhoupnout z 88 miliard až ke 170 miliardám. Toto číslo by podle něj okamžitě vyděsilo všechny ekonomické analytiky, vysoký schodek by mohl zhoršit rating České republiky, zvýšit inflaci a úrokové sazby. Deficit státního rozpočtu na příští rok může reálně dosáhnout 101 až 127,6 miliard korun. Vyplývá to z výsledků auditu ministerstva financí, o kterém 11. září informoval ministr financí Vlastimil Tlustý (ODS). Podle původního návrhu kabinetu expremiéra Jiřího Paroubka (ČSSD) neměl schodek překročit 88 miliard korun. Návrh sice vycházel z očekávaného růstu ekonomiky 5%, míry inflace 2,8% a míry nezaměstnanosti 7,4%, ale podle Tlustého byl připraven v rozporu s pravidly sestavování státního rozpočtu. Počítal např. s úsporami, jež by umožnily zákony, které ale ještě nepřijala PS. Návrh rozpočtu musí nová vláda předložit Poslanecké sněmovně do konce září.

Průmyslová zóna má přivést zaměstnanost a peníze

V žatecké průmyslové zóně Triangle začala v pondělí 18. září realizace jedné z největších investic na severu Čech. Japonská firma IPS Alpha tu zahájila výstavbu nové továrny na LCD displeje, kde by mělo najít práci 2000 lidí. Kraj si tak slibuje zásadní snížení nezaměstnanosti, která je na severu Čech v rámci republiky trvale nejvyšší (cca 20%). Výstavba zahájila slavnostním ceremoniálem, na kterém nechyběli ministr dopravy Aleš Řebíček, hejtman Ústeckého kraje Jiří Šulc, japonský velvyslanec Hideaki Kumaza-

wa či ředitel IPS Alpha Technology Europe Jukihiro Sato. Výrobní linky vyprodukují ročně 2,5 milionu kusů displejů s tekutými krystaly, které budou patřit v rychlosti zobrazování a kontrastu k absolutní světové špičce. Ústecký kraj vybudování zóny Triangle podpořil investicí 1,8 miliardy korun. "Jde o jedinou strategickou průmyslovou zónu, kterou nutně potřebujeme pro vytvoření nových pracovních míst a celkové hospodarské oživení regionu," řekl hejtman. Původně Ústecký kraj usiloval, aby v Triangle postavila svou továrnu automobilka Hyundai, ta se však rozhodla pro severní Moravu.

Kurzovní lístek ČNB

22. 9. 2006 (střed)

EUR, 1	28.480
Kanada, 1	19.967
Slovensko, 100	75.810
USA, 1	22.218

Kultura

Soud zrušil digitální televizní licence

Držitel licence pro vysílání televize Nova, společnost CET 21, uspěl se svojí stížností na postup Rady pro rozhlasové a televizní vysílání při udělování digitálních licencí letos v dubnu, ze kterého vyšla CET 21 naprázdno. Rada tehdy udělila licence šesti novým televizím s tím, že Nova a Prima se dostanou do digitálních multiplexů později, na základě svých zákonných nároků. Nyní se bude muset licenční řízení opakovat, což zpozdí začátek vysílání nových digitálních programů, které se měly objevit v éteru nejpozději v dubnu příštího roku. Jedná se o tyto plnoformátové programy TV Barrandov, TV Pohoda a Febio TV, zpravodajsko-publicistický ZET1, hudební TV Očko a regionální program RTA.

Beseda s Václavem Havlem zviditelnila výstavu

Bývalý prezident Václav Havel v úterý 19. září veřejně vystoupil na výstavě věnované jeho divadelním začátkům. Ve velkém sále Městské knihovny v Praze zavzpomínal na Jiřího Voskovce, učinil několik narážek na současnou českou politiku a zamyslel se nad úlohou lenošení v životě bývalého politika. Zmínil také neklidnou situaci v Národním divadle v narážce na připravovanou premiéru hry Toma Stopparda *Rock 'n' roll* (nový ministr Martin Štěpánek odvolal 12. září ředitele ND Daniela Dvořáka a vedením dočasně pověřil Jana Mrzenu, někdejšího ředitele Jihočeského divadla). Jak uvádí iDnes.cz, vstupenky na besedu byly vyprodány dva týdny předem. Výstava samotná je ovšem volně přístupná a lze na ní vidět kromě množství vydaných knih také dnes již raritní první edice Protokolu, Ztížené možnosti soustředění, popřípadě fotografie z Havlova života. Expozice nazvaná Václav Havel – dramatikem vlastního osudu se koná od 1. září do poloviny října (5. října bude Havlovi 70).

Krása v nesnázích

Velké překvapení se nekonal a další film z dílny Jana Hřebejka a Petra Jarchovského je opět souhrou několika tragikomických příběhů víceméně obyčejných lidí, podobně jako v Pelíškách, Pupendu a Horem Pádem. Krásku v nesnázích

uvedli do kin 6. září. Krása Marcela, ztvárněná populární zrzkou Anou Geislerovou, má dvě děti, dům zničený povodní a manžela Jardu (Roman Luknar), který krade auta a bleskově je rozřezává na náhradní díly. Zkrátka žádná idylka, a do toho přijdou nesnáze. Po impulsivní hádce vezme Marcela děti a, jak už to bývá, odejde k matce. A matka, jak už to bývá, jí spílá, koho si to vzala. Následuje expozé číslo dvě. Evžen (Josef Abrham) žil dlouho v Itálii a teď se vrátil vyřizovat restituce. Linie se zkrříží, když u Jardy zasahuje policie, neboť ukradli auto právě Evženovi. Kontrast mladé Pražanky z chudší střední vrstvy a noblesního padesátníka, nota bene zvyklého na kulturní prostředí, tu poukazuje na českou omezenost. Z filmu je i později cítit některé postupy Milana Kundery, hlavně snad nejnovější román *Ignorance* (Nevědomost). Základ je tu v mnohém podobný – emigrant se vrací po dlouhé době do Čech a zemi, respektive společnost nepoznává. Ostatně Kundera je tu zmíněn i explicitně, v jednom záběru je vidět v Evženových rukou italský výtisk *Nesnesitelné lehkosti bytí*. I u matky čeká Marcelu řada potíží způsobovaných otčímem Ríšou. Tady se naskýtá ohromný prostor pro Jiřího Schmitzera, aby zahrál trochu nerudného, trochu proradného, hodně egoistického dědka. Přímochařosti se divák u po-

stav dočká jen málokdy. Královnou zvratu a přeměn je matka Jana Brejchová, která se snaží pečovat o blaho celé rodiny. V přesvědčení, že doma bude dceři nejlépe, svým způsobem také intrikuje, ovšem na rozdíl od vypočítavého Richarda to činí podvědomě. Jediným upřímným člověkem je tchýně, totiž Jardova matka, bývalá učitelka, obrácená na pevnou křesťanskou víru – Emilia Vašáryová. Syna od zločinu zrazuje, ale po zatčení se od něj neodvrátí a stojí za ním, věří v pokání. U matky se krásce také nevede nejlépe, a tak využije jedné z dalších štědrostí, které jí nabídl Evžen, klíč od prázdného domu. Brzy se společně vypraví do Itálie na pár týdnů prázdnin. Pak přichází další zvrat, Marcela se vrací do Čech na matčin pohřeb. Při setkání s propuštěným Jardou vidí, jak chybí dětem a že se snad i změnil. Už už to vypadá, že by se vztah podařilo zachránit, ale větou "Já věděl, že přílezeš", Jarda možný comeback zazdí. Ale ani u Evžena se Marcela necítí úplně doma. Konec tak zůstává spíše otevřený, krása nevyřeší svoje nesnáze – dilema mezi animální, iracionální přitažlivostí a blahobytem. Melancholický hudební doprovod filmu obstarává šansoniérka a harmonikářka Raduza a Glenn Hansard z irské kapely The Frames. Film není postaven tolik na příběhu jako na charakterech postav, děj je tu

spíše nástrojem, aby se všechny vyjevily. Přitom každému divákovi mohou připomenout někoho z blízkého okolí, ne-li sebe samotného.

Sport

Stříbro a bronz na MS ve veslování

Na mistrovství světa ve veslování v britském Etonu obhájili skifari Miroslava Knapková a Ondřej Synek své medailové pozice z loňského šampionátu. Knapková získala druhé místo za běloruskou závodnicí Karstenovou-Chodotovičovou. Synek se umístil na třetím místě, když zlato ve skifu si vybojoval Novozélandčan Drysdale a stříbro Němec Hacker.

Basketbalistky ve čtvrtfinále MS prohrály, medaili nezískají

Basketbalové reprezentantky podlehly ve čtvrtfinále světového šampionátu týmu pořadající Brazílie 51:75. Na medaili tedy nedosáhnou. Nyní je čekají zápasy o konečné umístění, jejich prvním soupeřem bude Francie. Právě francouzskému týmu české hráčky podlehly v základní skupině 58:62, v dalších utkáních zdolaly Kubu 73:51 a Tchajwan 93:72. V osmifinálové části pak porazily výběr Číny 79:73 a Ruska 85:83. Když už měly jistý postup do čtvrtfinále, prohrály se Spojenými státy 50:63.

Czech Voice of Cleveland WERE 1300-AM

Sundays: 1.00 - 2.00 p.m.

Host: Joe Kocab

WHK 1220-AM

Sundays: 3.00 - 5.00 p.m.

Host: Joe Kocab

Jerry Jiráček

Vás zve k poslechu hudby z naší vlasti

na rádiové stanici 1450 AM
v neděli v 9.00 am

Ohlédnutí za uplynulým létem

Při mši svatě na zahradě u Příkazských

I když nám již podzim barví stromy pestrými barvami, vracíme se v živých vzpomínkách k uplynulému létu a především na nezapomenutelný druhý srpnový týden, který jsme strávili na táboře s dětmi z naší české sobotní školy kardinála Berana. Jako již tradičně, i letos byli našimi milými hostiteli manželé Cyril a Blanka Příkazských na své chatě uprostřed krásné přírody nedaleko Michiganského jezera. S organizačními záležitostmi vydatně pomáhali manželé Vladimír a Renata Slívovi a naše lektorka Darina Arvajovičová. Otec Dušan Hladík připravil pro děti duchovní, vzdělávací a rekreační program. Každý den jsme začínali společnou mší svatou, při které děti hrály a zpívaly známé písně z kancionálu a nové rytmické duchovní písně. Biblické texty bohoslužby slova byly vybírány tak, aby uvedly téma dne a námět připravených soutěží. V podvečer jsme se obvykle společně modlili růženec a potom zpívali národní písně a družně besedovali. K procvičení českého jazyka měly děti za úkol vyprávět nějaký příběh z prázdnin a naopak jeden z účastníků, který do Chicaga přijel na prázdniny z Moravy, měl za úkol vyprávět příběh česky. Také jsme se velice nasmáli, když měly děti předvádět jako pantomimu některá známá česká přísloví. Jako hosty jsme vždy rádi přivítali naše krajany žijící v okolí, kteří mezi nás přicházeli. Vzdělávací program týdne měl za úkol zopakovat si vybrané kapitoly ze Starého a Nového zákona. Začali jsme Mojžišem a děti stavěly horu Sinaj a na jejímž vrcholu umístili Desatero Božích přikázání. Díky vytrvalému opakování v hodinách náboženství, to byla pro obě soutěžní družstva triviální záležitost. Dále jsme s Jozuem vstoupili do zaslíbené země a děti budovaly opevnění města Jericha, vyhrával ten, kdo postavil delší hradby. Ze starozákonních postav jsme se ještě zastavili u krále Davida a dalším úkolem bylo vytvořit postavu obra Goliáše. Protože soutěžící tušili, že v druhé půli zápasu dojde k porážení obra, „chytrácké“ družstvo jej pořádně zakotvilo do země, aby protivníkům způsobilo obtíže. Ale přepo-

čítali se, protože úkol zněl tak, že každý měl pět kamenů na to, aby porazil obra svého vlastního a nikoli obra soupeřů. Z novozákonních témat jsme vybrali Ježíšovo rozmnožení chleba a ryb a nasycení zástupů. Vyhrál ten, kdo udělal více chlebů – pískových báboviček. Posledním tématem bylo Ježíšovo setkání se Samaritánkou u studnice Jakubovy. Ježíš zde hovoří o prameni vody tryskající do života věčného. Družstva tedy kopala na břehu jezera studny a po dosažení vody měli soutěžící za úkol předvést, jak by někoho pokřtili. Soutěže byly střídány s rekreačním programem a sportováním jak na pláži, tak ve vodě. Škoda jen, že příjemně teplé jezero se v průběhu týdne pořádně rozvlnilo a když jsme se loučili, byla voda studená jak led. Měli jsme též naplánované výlety. První z nich byla návštěva farmy rodiny Kučerových, kam jsme byli pozváni na oběd. Místo zemědělských polností jsme však našli krásně upravený park v sousedství divoké přírody a zjistili, že dnešní život na venkově si v ničem nezádá s životem ve městě. Děti z tábora si zahrály hry s dětmi domácími a po společné mši svatě následovala hostina u paní Marie Kučerové, kde jsme si pochutnali na vynikající domácí svíčkové. Loučili jsme se se slovy díky a všem jistě toto setkání zůstane nadlouho ve vzpomínkách. Druhou akcí byl sběr borůvek. Hbité prsty dětí dokázaly na farmě v New Bufalo rychle naplnit své kyblíčky, zatímco nám starším už to tak dobře nešlo. Majitelka farmy se živě zajímala o rodinu Slívovu, která má osm dětí a řekla nám, že oni měli dětí šest a jako přídavek k zakoupeným borůvkám dala dětem zdarma velký koš rajských jablíček. Poslední den bylo vyhlášení vítězů soutěže. Medaile i ceny byly jen symbolické a protože mezi družstvy byl jen nepatrný bodový rozdíl, dá se říci, že nebylo vítězů ani poražených. Děkujeme všem dětem i dospělým za účast a manželům Příkazským za přístřeší a pohostinnost. Budeme se těšit na příští prázdniny.

Fr. Dušan Hladík

Na farmě u rodiny Kučerových

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Papež Benedikt XVI. navštívil Německo

Benedikt XVI. navštívil ve dnech 9.-14.září 2006 již podruhé svou rodnou vlast. Po svém zvolení papežem zavítal poprvé do Německa v srpnu 2005 při příležitosti Světového dne mládeže v Kolíně nad Rýnem. Nyní navštívil města München, Altötting, Regensburg a Freising.

Letadlo se svatým otcem přistálo na mnichovském letišti v sobotu 9.září v 15.30 hodin. Ve chvíli, kdy papež vystupoval z letadla na půdu Bavorska, se rozezněly zvony na kostelech arcidiecéze Mnichov a Freising. Poté papeže přivítali čelní představitelé státu: spolkový prezident Horst Köhler, kancléřka Angela Merkelová, kardinál Friedrich Wetter i předseda Německé biskupské konference kardinál Karl Lehmann a bavorští diecézní biskupové. Na letišti papeže vítaly také děti a rodiny z farnosti, nechyběli ani zástupci společenství, ve kterých papež působil. Ať už z Marktlu am Inn, kde se narodil, nebo z Tittmoningu, kde se svou rodinou mezi roky 1929 - 1932 žil. Mezi přítomnými byla také skupina dětí z Aschau am Inn, kde Joseph Ratzinger přistoupil k prvnímu svatému přijímání, dále z teologických škol ve Freisingu či Regensburgu, kde působil, a z mnoha dalších míst. Z letiště papež pokračoval ulicemi Mnichova do centra - na Marienplatz. Papeže "doma" nadšeně vítaly tisíčky věřících.

Pastorální návštěva Svatého otce začala v 17.30 hodin modlitbou v Mariensäule, v centru bavorského hlavního města. Na stejném místě se 28.2.1982 loučil modlitbou, když odcházel z úřadu arcibiskupa Mnichova a Freisingu, aby převzal úlohu prefekta Kongregace pro nauku víry a stanul tak po boku svého předchůdce Jana Pavla II. Po požehnání se papež setkal se starostkou Mnichova. Slavnost na Marienplatzu uzavřela bavorská hymna, jejíž text je vlastně modlitbou. Svatý otec pokračoval na náměstí Max-Joseph, kde ho přivítal spolkový prezident Köhler a kde se setkal s dalšími zástupci vlády k osobním rozhovorům.

Slavnostní mše v Mnichově

Motto apoštolské cesty Benedikta XVI. do Bavorska znělo: "Kdo věří, není nikdy sám." Prvním vrcholem papežovy návštěvy papeže byla v neděli 10.září eucharistická slavnost na otevřeném prostranství před novým výstavištěm v Mnichově. K této "velké slavnosti víry" se shromáždilo více než 250.000 věřících z velké části z Mnichova a okolí, ale účastníci se věřící celkem z dvanácti zemí světa. Prostranství bylo přístupné již od 5.00 hodin od rána, od 6.00 hodin od rána se konaly modlitby Anděl Páně, růženec a ranní chvály. V 9.20 hodin se na prostranství objevil papamobil se Svatým otcem a následně projížděl mezi řadami jásajících věřících. Bohoslužbu zahájilo v 10.00 hodin zvonění nového zvonu Benedikt, který darovalo Svatému otci město Traunstein, kde Joseph Ratzin-

ger navštěvoval seminář. Spolu se Svatým otcem koncebrovalo bohoslužbu více než 60 biskupů z 11 evropských zemí. Z Česka se zúčastnil pražský arcibiskup kardinál Miloslav Vlk, mezi dalšími pak byli kardinál Jean-Marie Lustiger z Paříže, kardinál Frederic Etsou z Kinshasy - Republika Kongo - nebo krakovský kardinál Stanislaw Dziwisz. Přímo u oltáře byli s papežem kardinál Friedrich Wetter, odstoupivší vatikánský státní sekretář kardinál Angelo Sodano, předseda Německé biskupské konference kardinál Karl Lehmann a kolínský kardinál Joachim Meissner. V homilii se papež zamyslel nad liturgickými texty a uvedl, že všechna čtení poukazují na Boha jako střed našeho života. V závěru bohoslužby ve 12.00 hodin pronesl papež tradiční nedělní promluvu Anděl Páně a celou slavnost zakončilo Te Deum. Po obědě v arcibiskupském paláci odjel papež do katedrály k modlitbě nešpor. S mottem "Posilni naši víru" se zde shromáždili věřící z celého arcibiskupství, kteří mají na starosti pastorační mládeže. Před modlitbou nešpor ještě papež krátce navštívil kryptu, aby se zde pomodlil u hrobu zesnulých biskupů jeho vlasti.

Na pouti v Altötting

Mariánské poutní místo Altötting přivítalo papeže Benedikta XVI. v pondělí 11.září. Mši svatou zde navštívilo kolem 70.000 věřících. Svatý otec sem přiletěl ráno helikoptérou z Mnichova. Po přiletu jej přivítali pasovský biskup Wilhelm Schraml, bavorský premiér Edmund Stoiber a tisíce lidí, které se na cestě a v centru města shromažďovaly již od časných ranních hodin. S některými z nich se papež osobně pozdravil. Papež se nejprve krátce pomodlil v kapli Milosti u známé dřevěné sochy Černé madony s Jezulátkem ze 14. století, vlastní mši pak sloužil na vyvýšeném oltářním pódiu s kardinály a řadou biskupů. Ve své homilii zdůraznil význam Panny Marie pro křesťanskou víru. Během mše se Benedikt XVI. zmínil také o pátém výročí tragických událostí z 11.9.2001 v USA a vyzval v této souvislosti křesťany k modlitbám za mír ve světě. Po mši svaté papež slavnostně otevřel novou adorační kapli a se svým doprovodem poobědval v nedalekém konventu sv. Maří Magdalény. Navečer papež zavítal do zhruba deset kilometrů vzdáleného městečka Marktl am Inn, kde se 16.dubna 1927 narodil. Večer se Benedikt XVI. přesunul helikoptérou do Regensburgu (Řezna), kde strávil noc v semináři sv. Wolfganga.

Návštěva v Regensburgu

Na 300.000 lidí se sešlo na Islingském poli u bavorského Řezna, kde papež Benedikt XVI. v úterý 12.září od 10.00 hodin dopoledne celebroid pod otevřeným nebem mši svatou.

Již půl hodiny před jejím zahájením projížděl papež mezi shromážděnými věřícími v proskleném papamobilu. Znovu ho vítal nadšený jásot a zpěv přítomných. Bohoslužby se opět zúčastnil bavorský premiér Edmund Stoiber. Symbolicky u oltáře přísluhovalo 15.000 ministrantů a s papežem koncebrovalo mši svatou celkem 29 biskupů a arcibiskupů. Byli mezi nimi také pražský arcibiskup Miloslav Vlk, olomoucký arcibiskup Jan Graubner, plzeňský biskup František Radkovský a vatikánský kardinál Tomáš Špidlík. Josephu Ratzingerovi-Benediktu XVI. byl nablízku také jeho rodný bratr Georg.

Mše svatě se zúčastnila také velká skupina poutníků z České republiky, hlavně z Prahy a Plzně. Právě tyto dvě diecéze pojí s řezenskou silné pouto. Právě z Řezna byla roku 973 založena tehdy pražská diecéze a Plzeňané jsou s touto bavorskou diecézí partnery. Snad i z těchto dvou důvodů zazněla jedna z přímlovů česky, přičemž při samotné bohoslužbě použili lektori němčinu, latinu a češtinu. Oslovení Češi tento nápad považovali za příjemné překvapení, značící dobré sousedské vztahy. Velkou poctou pro Čechy bylo i to, že dva z nich přijali svatě přijímání přímo z rukou papeže. Bohoslužba trvala skoro dvě a půl hodiny a Svatý otec se při homilii zamyslel: "Nyní ale vyvstává otázka: V co vlastně věříme? Co je to víra? Může skutečně taková věc ještě existovat v dnešním světě? Když vidíme velké teologické „sumy“ vydané ve středověku, nebo když se zamyslíme nad množstvím knih napsaných každý den ve prospěch víry, nebo proti ní, můžeme klesat na mysli a domnívat se, že toto všechno je příliš komplikované. Nakonec, když vidíme jednotlivé stromy, tak již nevidíme les. Pravdou je, že víze víry objímá nebe i zemi; minulost, přítomnost, budoucnost, věčnost – a proto je zcela nevyčerpatelná. I když ve svém jádru je velmi jednoduchá."

Odpoledne se Benedikt XVI. sešel s vědci a pedagogy na řezenské univerzitě, kde do roku 1977 vyučoval. Pronesl zde projev, který následně vyvolal bouřlivé reakce islámských představitelů. (Plné znění přinášíme v následujícím článku.) Z univerzity zamířil papež do kostela svatého Ulricha, kde se setkal se zástupci ekumenického společenství křesťanských církví a v 18.30 hodin byl v řezenské katedrále přítomen nešporám.

Pátý den v Bavorsku

Pro soukromý program papeže byla vyhrazena středa 13.září. V ranních hodinách celebroval Benedikt XVI. mši svatou v hlavním semináři Sv. Wolfganga v Regensburgu. Poté požehnal ve Staré kapli varhany. Po přivítání s věřícími se papež pomodlil a v krátkém proslovu v kapli před zhruba čtyřmi stovkami pozvaných hostů přirovnal význam harmonie v církvi k hudebnímu souzvuku. Benedikt XVI. je znám jako zručný pianista obdivující zejména dílo Wolfganga Amadea Mozarta.

Po oficiální části programu zavítal papež na oběd ke svému staršímu bratru Georgovi. Společně navštívili hrob svých rodičů (Marie a Josepha) a sestry Marie. Po modlitbě u rodinného hrobu se papež vydal na cestu do Pentlingu, kde dříve bydlel. Večer odjel zpět do semináře v Regensburgu, kde strávil noc.

Mše papeže Benedikta XVI. v Regensburgu

Závěr papežovy cesty do vlasti

Šestidenní návštěvu Bavorska ukončí Benedikt XVI. ve čtvrtek 14.září krátkou cestou do Freisingu, v jehož dómu před 55 lety (29.6.1951) přijal kněžské svěcení. V katedrále uctil ostatky sv. Korbiniana, světce z 8. století, a sešel se zde také s kněžími a trvalými jáhny. Setkání se účastnilo i 30 kněží, kteří byli ordinováni ve stejný den jako papež. V úvodu své promluvy papež řekl, že je rád, že se na závěr své cesty setkává právě s duchovními a zavzpomínal také na svou kněžskou službu. "Když se rozhlížím po tomto impozantním domě, přichází mi na mysl mnoho vzpomínek na všechny roky, během kterých se moje cesta ke kněžství a pozdější služba, spojily s tímto městem," uvedl. Duchovní pak povzbudil v jejich službě všude ve světě. V odvolání na slova z Matoušova evangelia (Mt 9, 38) papež mimo jiné řekl: "Ježíš nedal svým učedníkům úkol svolávat další dělníky nebo organizovat reklamní kampaně pro získávání nových stoupenců, ale přikázal jim, aby prosili Boha (...) Prosit 'Pána žně' znamená zůstat s Ním v důvěrném společenství."

Ve Freisingu se Benedikt XVI. zapsal rovněž do "zlaté knihy" města. Ve své závěrečné promluvě na letišti papež poděkoval všem krajanům a také všem představitelům veřejného politického i církevního života za přijetí. Připomněl také, že jeho návštěva vlasti měla pastorační charakter. "Přicestoval jsem do Německa, abych svým krajanům znovu připomněl věčné pravdy evangelia a utvrdil věřící v jejich důvěře Kristu (...) Věřím, že v Kristu, v jeho slově nacházíme cestu nejen k věčnému štěstí, ale i k budování lidské budoucnosti." Dále papež připomenul, že se církev vždy snažila reagovat na historické výzvy. Právě dnes uplynulo 25 let od vydání encykliky Laborem Exercens (O lidské práci), ve které Jan Pavel II. hovořil o práci jako "základním rozměru lidské existence" a trval na tom, že "prvním základem hodnoty práce je sám člověk" (...) A právě v této encyklice zazněly myšlenky, které pomáhají i dnes. V závěru své promluvy na letišti se papež modlil za přítomnost i budoucnost Bavorska a poté odcestoval zpět do Říma. Podle zpráv České biskupské konference

Projev papeže Benedikta XVI. na univerzitě v Regensburgu

Přinášíme úplné znění projevu papeže Benedikta XVI., který vyvolal bouřlivé reakce islámských představitelů. Překlad z originálního znění: Tomáš Mrňávek, ThD.

Vážené dámy a vážení pánové!

Je to pro mě dojemný okamžik, že opět stojím za univerzitní katedrou a ještě jednou smím vystoupit s přednáškou. Moje myšlenky se přitom vracejí do let, ve kterých jsem po krásném období na Vysoké škole ve Freisingu začal akademicky a pedagogicky působit na Univerzitě v Bonnu. Bylo to v roce 1959, ještě v době starých univerzit s řádnými profesory. Jednotlivé katedry neměly asistenty ani se-

kretáře, ale existovala tam bezprostřední setkání se studenty a především také mezi profesory navzájem. V pracovních docentů jsme se setkávali před přednáškami i po nich. Kontakty s historiky, filozofy, filology a přirozeně také mezi oběma teologickými fakultami byly velmi živé. Každý semestr jsme měli tak zvaný akademický den – dies academicus, ve kterém se profesori všech fakult představovali studentům celé univerzity, a tak bylo možné skutečně zažít universitas: to, že ve všech specializacích, kvůli kterým jsme někdy nebyli schopni navzájem komunikovat, přece jen tvoříme jeden celek a pracujeme v celku jednoho rozumu se všemi jeho dimenzemi, a tak máme také společnou zodpovědnost za správné užívání rozumu – toto jsme mohli zakoušet. Univerzita byla velmi hrdá také na obě své teologické fakulty. Bylo jasné, že tyto fakulty, tím, že si kladou otázky, jak je možné rozumově zdůvodnit víru, vykonávají práci, která nevyhnutelně patří k celku universitas scienciarum, i když ne všichni dokázali sdílet víru, kterou se teologové snaží přičlenit ke společnému rozumu. Tato vnitřní soudržnost ve vesmíru rozumu nebyla narušena ani tehdy, když se jednou objevila zpráva o tom, jak se jeden kolega vyjádřil, že na naší univerzitě existuje něco zvláštního: dvě fakulty, které se zabývají něčím, co vůbec neexistuje – Bohem. To, že dokonce i proti takovéto radikální skepsi je stále nutné a rozumné hledat odpovědi na otázky související s Bohem prostřednictvím rozumu a činit to v souvislosti s předáváním křesťanské víry, a to aby bylo uvnitř univerzity jako celku nesporné.

To všechno mě znovu napadlo, když jsem si nedávno přečetl část dialogu, který vydal profesor Theodor Khoury v Münsteru. Tento dialog vedl učený byzantský císař Manuel II. Paleologos asi v roce 1391 v zimním táboře v Ankaře s učeným Peršanem o křesťanství a islámu a o pravdě obou dvou. Pravděpodobně ten samý císař zaznamenal tento dialog během obléhání Konstantinopole v letech 1394 – 1409; tím lze vysvětlit i to, že své vlastní úvahy podává mnohem podrobněji než odpovědi perského učenice. Dialog zahrnuje celou oblast struktur víry, obsažených v Bibli a v Koránu a pojednává především o obrazu Boha a obrazu člověka, ale vždy znovu podle potřeby i o vztahu mezi „třemi zákony“: Starým zákonem – Novým zákonem – a Koránem. V

této přednášce bych se chtěl věnovat pouze jedinému bodu, který je v tomto dialogu spíš okrajový, který mě však v souvislosti s tématem víry a rozumu fascinoval a posloužil jako východisko mých úvah.

V sedmém kolokviu (διάλεξις – kontroverze, spor), vydaným profesorem Khourym, se císař dostává k tématu džihádu (svaté války). Císař určitě věděl, že súra 2,256 obsahuje: Žádný nátlak ve věcech víry – je to jedna ze starších súr z období, ve kterém byl sám Mohammed ještě bezmocný a ohrožený. Ale císař přirozeně znal i výrok o svaté válce, napsaný v Koránu, který vznikl později. Bez toho, aby se pouštěl do podrobností, jakou bylo např. rozdílné zacházení s „majiteli Pisma“ a „nevěřícími“, obrací se překvapivě příkrým způsobem na svého partnera v rozhovoru s centrální otázkou o vztahu mezi náboženstvím a násilím. Říká: „Ukaž mi, co nového přinesl Mohammed a nalezněš pouze zlé a nelidské věci, jako například to, že ti předepsal, aby jsi víru, kterou ti hlásal, šířil mečem.“ Císař potom obšírně zdůvodňuje, proč je šíření víry násilím nesmyslné. Je v rozporu s podstatou Boha a podstatou duše. „Bůh nemá zálibu v krvi, nečinit rozumné (σύν λόγῳ) odporuje podstatě Boha. Víra je plodem duše, ne těla. Kdo chce tedy někoho přivést k víře, potřebuje schopnost být dobrým řečníkem a správně uvažovat, ale ne násilí a hrozby... Na to, abychom přesvědčili rozumnou duši, nepotřebujeme silnou ruku ani nástroje, kterými je možné udeřit, ani jiné prostředky, kterými lze někomu pohrozit smrtí...“

Rozhodující věta v této argumentaci proti obracení na víru skrze násilí zní: Nečinit rozumné odporuje podstatě Boha. Vydavatel Theodor Khoury k tomu dodává komentář: Pro císaře jako Byzantince, formovaného řeckou filozofií, je tato věta evidentní. Naopak, pro muslimské učení je Bůh absolutně transcendentní. Jeho vůle se nevztahuje na žádnou z našich kategorií, i kdyby to byla kategorie rozumnosti. Khoury přitom cituje z publikace známého francouzského islamologa R. Arnaldea, který poukazuje na to, že Ibn Hazn jde ve svém výkladu až tak daleko, že tvrdí, že Boha nezastaví ani jeho vlastní slovo a že ho nic nezavazuje k tomu, aby nám zjevil pravdu. Kdyby to chtěl, člověk by musel pěstovat i modloslužbu.

Zde se rozcházejí jejich cesty v chápání Boha, a tak i v konkrétním uskutečňování náboženství se tu otvírá dilema, které je dnes pro nás velmi bezprostřední výzvou. Je to přesvědčení, že nečinit rozumné, odporuje podstatě Boha, pouze řeckou myšlenkou a nebo platí vždy sama o sobě? Myslím si, že na tomto místě je zjevná hluboká shoda mezi tím, co je v nejlepším smyslu řecké, a vírou v Boha, založenou na Bibli. Jan modifikuje první verš Geneze, a tak zahajuje prolog svého evangelia slovem: „Na počátku bylo Slovo – logos.“ To je přesně to slovo, které používá císař: Bůh jedná slovem, s Logem. Logos je rozum i slovo zároveň – rozum, který je tvořivý a je možné se s ním spojit, ale právě jako rozum. Jan nám tím dal závěrečné slovo, které se týká biblického pojmu Boha, ve kterém dosahuje svého cíle a nacházejí svou syntézu všechny cesty biblické víry, často namáhavé a klikaté. Na počátku bylo Slovo – Logos, a toto Slovo – Logos je Bůh, tak nám to sděluje evangelista. Setkání biblického poselství s řeckým myšlením nebylo náhodné. Vizi svatého Pavla, před kterým se v Asii uzavřely cesty a který v noci ve snu viděl Makedonce a slyšel ho, jak prosí: „Přejdi do Makedonie a pomoz

nám!“ (Sk 16,9) – tuto vizi lze vyložit jako „zhuštění“ vnitřně nutného vzájemného přiblížení mezi biblickou vírou a otázkami řeckých učenců.

Přitom toto přiblížení probíhalo už dávno. Už to tajemné jméno Boha z hořícího trnového keře, které odděluje tohoto Boha od množství božstev různých jmen, a které vypovídá o jeho Bytí, je popřením mýtu, se kterým je ve vnitřní analogii Sokratův pokus překonat a překročit mýtus. Proces, který se začal u trnového keře, nabývá uvnitř Starého zákona novou zralost během vyhnanství, kdy se Bůh Izraele, nyní bez vlastní země a kultu, vyhláší za Boha nebe i země a představuje se jednoduchou formulí, která je pokračováním slova z hořícího keře: „Já jsem“. S tímto novým poznáváním Boha jde ruku v ruce ten samý druh osvícení, drastickým způsobem vyjádřeného ve výsměchu z božstev, která jsou pouze dílem lidských rukou (srov. Žl 115). Takto jde biblická víra v helénské době, v ostrém protikladu s helénskými panovníky, kteří si chtěli vynutit přizpůsobení se řeckému způsobu života a kultu jejich božstev, vnitřně vstříc tomu nejlepšímu z řeckého myšlení, až k vzájemnému kontaktu, který se potom realizoval především v nejstarší mudroslovné literatuře. Dnes víme, že řecký překlad Starého zákona – Septuaginty, který vznikl v Alexandrii, je víc než pouze čistý (v tomto smyslu snad méně uspokojujivý) překlad hebrejského textu, a to, že je to samostatné textové svědectví a zvláště důležitý krok v dějinách Zjevení, kdy se toto setkání uskutečnilo způsobem, který měl rozhodující význam pro vznik křesťanství a jeho šíření. V podstatě přitom jde o setkání mezi vírou a rozumem, mezi pravým osvícením a náboženstvím, které vychází z vnitřní podstaty křesťanské víry a zároveň z podstaty helénské myšlení, mohl Manuel II. skutečně říci: Nečinit rozumné, nejednat s „Logogem“, odporuje podstatě Boha.

Ve vši účt je potřeba poznamenat, že v pozdním středověku se v teologii vyvinuly tendence, které narušují tuto syntézu mezi řeckým a křesťanským duchem. V protikladu s tak zvaným augustiniánským a tomistickým intelektualismem začíná postoj voluntarizmu Dunse Scota, který poté vedl k tvrzení, že z Boha poznáme pouze jeho voluntas ordinata. Mimo něj existuje svoboda Boha, mocí kterou by Bůh mohl učinit a vykonat i opak všeho, co učinil. Tady se odráží postoje, které se skrz naskrz přibližují k postojům Ibna Hazna a které by mohly vést až k obrazu Boha-samovládce, kterého nic nespojuje ani s pravdou a ani s dobrem. Na transcendentnost a odlišnost Boha se tu klade důraz tak přehnaným způsobem, že i náš rozum, i náš smysl pro to, co je pravdivé a dobré, přestávají být skutečným zrcadlem Boha, kterého bezedné možnosti pro nás zůstávají navěky nedosažitelné a schované za jeho skutečnými rozhodnutími. Naproti tomu křesťanská víra se vždy pevně držela toho, že mezi Bohem a námi, mezi jeho tvořivým duchem a naším stvořeným rozumem, existuje skutečná analogie, ve které je sice nekonečně více nepodobností než podobností, ale že to není důvod pro odstranění analogie a jejího jazyka (srov. Lat IV). Bůh se nestane více božským tím, že ho natlačíme do čistého a neproniknutelného voluntarizmu, ale skutečně božský Bůh je bůh, který se zjevil jako Logos a jako Logos jednal a jedná z lásky k nám. Zajisté, láska „přesahuje“ poznání a proto je schopná vnímat víc jako čistá mysl (srov. Ef 3,19), přece však zůstává láskou Boha-Slova, Boha-Logu, a proto i křesťanská bohoslužba λογικη λατρεία je bohoslužbou, která je v souladu s věčným Slovem a s naším rozumem (srov. Řím 12,1).

Toto vnitřní vzájemné přiblížení se biblické víry a řeckých filozofických otázek, které jsem tu naznačil je důležitým procesem nejenom z hlediska dějin náboženství, ale i světových dějin, je to proces, který nás zavazuje i dnes. Když vidíme toto setkání, neudivuje nás, že křesťanství navzdory svému původu a důležitému vývoji na Východě poté nabylo svého historicky rozhodujícího charakteru v Evropě. A můžeme to vyjádřit i opačně: Toto setkání, ke kterému lze připočítat ještě dědictví Říma, vytvořilo Evropu a zůstává základem toho, co lze právem nazvat Evropou. Oproti tezi, že kriticky očištěné řecké dědictví je podstatnou součástí křesťanské víry, stojí požadavek odhelenizování křesťanství, které od počátku novověku narůstajícím způsobem vládne v teologických kruzích. Pokud se na tento požadavek podíváme z blízka, všimneme si tří vln dehelenizace, které jsou sice navzájem spojené, ale pokud jde o jejich odůvodnění a cíle, výrazně se od sebe liší.

Dehelenizace se nejdříve objevuje v souvislosti se základními požadavky reformace 16. století. Vzhledem k tradici scholastické teologie si reformátoři mysleli, že čelí systematizaci víry, která je úplně podmíněná filosofií, jak by se řeklo determinací víry zvenčí, prostřednictvím myšlení, které nevychází z ní. Víra se přitom už nejví jako živé historické slovo, ale jako prvek, zabudovaný do nějakého filozofického systému. Naopak, Sola Scriptura hledá čistou, počáteční formu víry, tak, jako je původně přítomná v biblickém slově. Metafyzika se jeví jako premise, předpoklad, odůvodněný z jiného zdroje, od kterého je třeba víru osvobodit, aby se opět mohla stát úplně sama sebou. Na základě tohoto programu jednal Kant, když se s radikalizmem, jaký nemohli reformátoři předvídat, vyjádřil, že musel odložit stranou myšlení, aby učinil místo víře. Víru přitom zakotvil výlučně v praktickém rozumu a odepřel jí přístup ke skutečnosti jako celku.

Liberální teologie 19. a 20. století uvedla druhou vlnu procesu dehelenizace, s Adolfem von Harnackem jako svým hlavním představitelem. Za mých studentských a prvních učitelských let byl tento proud velmi vlivný i v katolické teologii. Za svůj výchozí bod považoval Pascalovo rozlišování mezi Bohem filozofů a Bohem Abraháma, Izáka a Jáкова. Toto téma jsem se snažil rozvinout ve své inaugurační přednášce v Bonnu v roce 1959. Nebudeme nyní opakovat to, co jsem řekl při té příležitosti, rád bych však alespoň krátce popsal, v čem spočívala novost této druhé vlny dehelenizace. Harnackovou ústřední ideou byl jednoduchý návrat k člověku Ježíši a k jeho prostému poselství pod nánosy teologie, a tedy helenizace: toto jednoduché poselství se chápalo jako vyvrcholení náboženského vývoje lidstva. Ježíš měl být tím, kdo odstraní kult ve prospěch morálky. Potom byl představován jako původce humanistického morálního poselství. Základním cílem bylo přivést křesťanství zpět k harmonii s moderním rozumem, osvobodit ho od zdánlivě filozofických a teologických prvků, jako jsou víra v Kristovo božství a v Trojjediného Boha. V tomto smyslu historicko-kritická exegeze Nového zákona znovu vydobyla teologii místo na univerzitě: teologie je totiž podle Harnacka něco podstatně historického, a proto striktně vědeckého. To, co je schopná říci kriticky o Ježíšovi, je jen vyjádřením praktického rozumu, a proto může zaujmout oprávněné místo na univerzitě. Za tímto myšlením leží moderní sebeomezení rozumu, klasicky vyjádřené v Kantových „kritikách“, avšak po čase dále radikalizované pod vlivem přírodních věd. Tento moderní koncept rozumu se zakládá, jednoduše řečeno, na syntéze mezi platonizmem (kartezianizmem) a

empirizmem, na syntéze potvrzené technickým úspěchem. Na jedné straně předpokládá matematickou strukturu skutečnosti, její vnitřní racionálnost, která umožňuje pochopit, jak skutečnost funguje, a zacházet s ní efektivně: tato základní premise je platonským elementem v moderním chápání přírody. Na druhé straně stojí schopnost přírody být využívána k našim záměrům a tu může přinést definitivní jistotu pouze verifikace anebo falzifikace prostřednictvím experimentu. Jazyček vah mezi těmito dvěma póly se může přiklánět na jednu anebo na druhou stranu v závislosti na okolnostech. Myslitel tak výrazně pozitivistický jako J. Monod se označoval za přesvědčeného platonistu-karteziána.

Toto upozorňuje na dva principy, klíčové pro záležitost, kterou jsme začali. Poprvé, pouze ten druh jistoty, který vychází ze synergie matematických a empirických prvků, se může považovat za vědecký. Všechno, co by se vyhlášovalo za vědu, se musí podrobit přehodnocení podle těchto kritérií. Proto se vědy zaměřené na lidské záležitosti, jako historie, psychologie, sociologie a filozofie, snaží sladit s tímto kánonem vědeckosti. A podruhé, což je důležité pro naši úvahu, tato metoda vylučuje přímo ze své podstaty otázku Boha, a staví ji do pozice nevědecké anebo předvědecké otázky. Následně čelíme redukci záběru vědy a rozumu, který musí být prověřovaný.

K tomuto problému se ještě vrátíme později. Zatím je potřeba si povšimnout, že když vycházíme z tohoto bodu, tak skončí každý pokus vyhlásit teologická tvrzení za vědecká v zredukování křesťanství jen na fragment jeho původního obsahu. Musíme však říci více: je to sám člověk, kdo se stává zredukovaným, nebo specificky lidské otázky o našem počátku a cíli, formulované díky náboženství a etice, potom už nemají místo v normě kolektivního rozumu, jak jej definuje „věda“, a tak musí být vyhoštěné do oblasti subjektivity. Subjekt se potom rozhoduje, na základě své zkušenosti, co ze záležitostí náboženství považuje za obhajitelné, a subjektivní „vědomí“ se stává jediným arbitrem toho, co je etické. Tím způsobem tedy etika a náboženství ztrácejí svou sílu vytvářet komunitu a stávají se čistě osobní záležitostmi. Toto je pro lidstvo nebezpečná situace, jak vidíme na ničivých zvrácenostech náboženství a rozumu, které nevyhnutelně vznikají, když se rozum zredukuje natolik, že otázky náboženství a etiky se ho více netýkají. Pokusy vybudovat etiku na pravidlech evoluce anebo psychologie a sociologie se končí neúspěchem prostě pro svou neadekvátnost.

Dříve než vyvodím závěry, ke kterým toto všechno směřuje, musím se krátce dotknout třetí fáze dehelenizace, která je v současnosti na vzestupu. Ve světle naší zkušenosti s kulturním pluralizmem se dnes často říká, že syntéza s helénizmem dosažená v prvotní církvi byla první inkulturací, která by neměla zavazovat další kultury. Ty měly podle této teze právo se vrátit namísto inkulturace k jednoduchému poselství Nového zákona, a tak ho inkulturovat znovu ve svém vlastním specifickém prostředí. Tato teze není pouze falešná; je hrubě zavádějící a velmi nepřesná. Nový zákon byl napsán v řečtině a nese stopy řeckého ducha, který byl v době vzniku Nového zákona už zralý. Je pravdou, že ve vývoji prvotní církve jsou prvky, které nebyly integrované do všech kultur. Ale základní rozhodnutí učiněné s ohledem na vztah mezi vírou a používáním lidského rozumu jsou částí samotné víry; jsou součástí vývoje v souladu s přirozeností samotné víry.

Tímto docházím k závěru. Tento pokus, načrtnutý širokými tahy v kritice moderního rozumu přímo z jeho nitra nemá nic společného s posouváním hodin zpět do doby před osvícenstvím ani s odmítáním přesvědčení moderní doby. Pozitivní aspekty modernosti musí být uznané beze zbytku: jsme vděční za velkolepé možnosti, které se otevřely lidstvu, a za pokrok v lidskosti, která nám byla zaručena. Ostatně, vědecký étos představuje vůli poslouchat pravdu a jako takový ztělesňuje přístup, který odráží jednu ze základních zásad křesťanství. Mým záměrem není škrtání ani negativní kritika, ale rozšíření naší představy o rozumu a jeho využití. Když se radujeme z nových možností, které se otvírají lidstvu, vidíme i nebezpečí vyplývající z těchto možností a musíme se ptát sami sebe, jak jim můžeme čelit. Budeme v tom úspěšní pouze, když se rozum a víra spojí novým způsobem, když překonáme sebeomezení rozumu pouze na to, co je empiricky ověřitelné, a když znovu otevřeme jeho široké horizonty. V tomto smyslu teologie skutečně patří na univerzitu a do širokého záběru vědeckého dialogu, nejenom jako historická disciplína a jedna z humanitních věd, ale právě jako teologie, jako zkoumání racionality víry.

Pouze tak se staneme schopnými ryzího dialogu kultur a náboženství, který je dnes tak potřebný. V západním světě se všeobecně přijímá premise, že pouze pozitivistický rozum a filozofické formy založené na něm mohou mít univerzální platnost. Nyní světové kultury hluboce zakořeněné v náboženstvích vidí, že toto vyloučení náboženství z univerzálnosti rozumu je útokem na jejich nejhlubší přesvědčení. Rozum hluchý vůči božskému a vytlačující náboženství mezi subkultury není schopný vstoupit do dialogu kultur. Zároveň, jak jsem se snažil ukázat, moderní vědecký rozum se svým skutečně platonským prvkem obsahuje i otázku, která sahá za něj a za možnosti jeho metodologie. Moderní vědecký rozum celkem lehce přijal racionální strukturu skutečnosti a souvislosti mezi naším duchem a převažujícími racionálními strukturami přírody jako dané, jako něco, na čem má postavit svou metodologii. Nyní se otázka, proč to má tak být, stává reálnou otázkou, kterou by měli přírodní vědy vrátit do jiných způsobů a vzorců myšlení – do filozofie a teologie. Pro psychologii a jiným způsobem i pro teologii je poslouchání o velkých zkušenostech a přesvědčeních náboženských tradic lidstva a křesťanské víry zvlášť, zdrojem poznání a ignorovat jej by bylo nepřijatelným omezením našeho poslouchání a odpovídání. Zde si vzpomínám na něco, co říkal Sokrates Phaedovi. V jejich prvních rozhovorech se objevily mnohé chybné filozofické názory, a tak Sokrates konstatoval: „Bylo by lehce pochopitelné, kdyby se někdo tak rozhněval na tyto chybné poznámky, že by celý zbytek života pohrdal všemi rozhovory o bytí a vysmíval by se jim – ale tímto způsobem by se připravil o pravdu o existenci a utrpěl by velkou ztrátu.“ Západ byl dlouho ohrožován averzí k těmto otázkám, která představuje základ jeho racionality. Může tím však pouze utrpět vážnou ránu. Odvaha zapojit celou kapacitu rozumu, a ne pouze odmítání jeho monumentálnosti – to je program, se kterým teologie založená na biblické víře vstupuje do diskuze naší doby. „Nečinit rozumné (s logem) je v protikladu s Boží přirozeností,“ řekl Manuel II. v souvislosti se svým křesťanským chápáním Boha v odpovědi svému perskému partnerovi při rozhovoru. To, že zveme své partnery k dialogu kultur, spočívá v tomto velkolepém logu, v této šířce rozumu. Objevovat jej stále znovu je velkou úlohou univerzity. *Podle ĆBK*

POJIŠTĚNÍ STATE FARM

LOU ČEVELA

Agent

„Mluvíme česky“

State Farm Insurance Companies

AUTO – FIRE – LIFE – HEALTH

STATE FARM BANK

LOU ČEVELA INSURANCE AGENCY, INC.

1907 E. 31st Street (31st & Maple Ave)

LaGrange Park, Illinois 60526

Office: (708) 354 1180 - 24 Hour Voice Mail

FAX: (708) 354 1217 - 24 Hour Dedicated Line

E-mail Address: LOU.CEVELA.BZ@STATEFARM.COM

Společnost pro Vědy a Umění (SVU) Chicago

srdečně zve své členy a veřejnost

na zajímavou přednášku

v úterý 10. října 2006 v 7 hodin večer

v besední místnosti České Misie,

2340 S. 61st Ave. Cicero, IL 60804

Hostující řečník

Dr. JOSEF PODZIMEK

Profesor Emeritus University of Missouri, Rolla, MO

bude hovořit na téma:

DLOUHODOBÉ ZMĚNY PODNEBÍ

a "GLOBAL WARMING"

Dr. Podzimek bude diskutovat výskyt vyšších průměrných teplot v naší atmosféře, který během posledních let vzbudil zájem veřejnosti o studium dlouhodobých změn podnebí.

Stručně budou též uvedeny některé důležité závěry z diskusí o "Global Warming".

Výklady budou doprovázeny světelnými obrazy.

Přijďte si poslechnout tuto jistě velmi zajímavou a aktuální přednášku a přivítat našeho milého hosta v úterý, 10. října.

Dobrovolný dar \$ 3.00

Věra Rokničová, jednatelka SVU Chicago

Česká Misie nabízí opět

KURSY „AMERIČTINY“

pro začátečníky i pokročilé.

Kursy jsou vedeny americkým instruktorem českého původu s více než čtyřicetiletou pedagogickou zkušeností.

Hlavní důraz se klade na správnou výslovnost, idiomatické výrazy a konverzační zručnost.

Kursy se konají

v úterý v 7.00 hodin večer

(kromě druhého úterý v měsíci)

v domě České Misie

2340 S. 61st Ave. Cicero, IL 60804

Školné je stanoveno na \$ 30.00

(za 10 hodin výuky)

Celkový obnos je splatný

při první schůzce školní třídy 19. září 2006.

Na shledanou se těší

Váš česko-americký instruktor

Tony Jandáček

PROBLÉMY S POČÍTAČEM ?

RELAX....POMOC JE NA CESTĚ !

OPRÁVÍME VŠECHNY DRUHY POČÍTAČŮ

- Opravy PC**
- Odvirování / Vycištění**
- Lekce a školení:**

• Internet

• Základy ovládání PC

888-834-9266

SMARTech Computer

Svec & Sons

Funeral Home

Owned and Operated by the Svec Family since 1915

6227 WEST CERMAK ROAD, BERWYN, IL 60402

Private Parking

(708) 484-2050

(773) 242-2027

Zde mluvíme také česky

Robert Vlach

Právní služby

1. dopravní přestupky včetně
2. jízdy v opilství
3. suspenze a revokace řidičského průkazu
4. bankroty
5. kup a prodej nemovitostí
6. rodinné záležitosti, pozůstalosti
7. emigrační záležitosti
8. trestní právo

Mluvíme česky

6904 W. Cermak Road
Berwyn, IL 60402
Tel. (708) 795 - 4400

ČESKÁ SÍŇ KARLÍN

Wednesday dances 2006

Dancing from 7:30 PM - 10:30 PM

Karlin Hall and Club

5304 Fleet Ave

Cleveland, OH

For details and updates call:

216 - 883 - 4760

Czech Kitchen call:

216 - 581 - 4362

MUSIC EVERY WEDNESDAY

OCTOBER 4, 11, 18 & 26

NOVEMBER 1, 8, 15, 22 & 30

Marik Baken

Funeral Services Ltd.

Barbara Marik Baken

Owner Director

In association with

Conboy's Westchester Funeral Home

10501 West Cermak Road

Westchester, Illinois 60154

Other Funeral Home locations

available upon request

Direct Line: 773-910-3400

Chapel: 708-562-5900

e-mail:

marikbakenfs@mycingular.blackberry.net

*Continuing the Marik Family
Tradition of Funeral service*

Vřele upřímná vzpomínka na mého drahého manžela

*V náruči Boží, odkud jsme vyšli,
jednou se, Pepo, shledáme zas!*

*S bolným srdcem vzpomínám na den,
kdy mne zasáhla ještě těžko překonatelná bolest.
Letošního 14. října tomu bude totiž už deset let,
co mě předešel na věčnost můj milovaný manžel*

Josef Kejla

mistr krejčovský

V pokorné odevzdanosti do vůle našeho Stvořitele jsem přijala i tuto bolestnou ztrátu v pevné křesťanské naději, že až si Všemohoucí tvůrce všehomíra zavolá mne, zcela určitě se zase shledáme. I když jsi mě tu zanechal o samotě, samotná nejsem, protože, drahý Pepo, do našeho shledání žiješ stále v mém srdci.

*Mše svatá za mého manžela bude obětována
v sobotu 14. října 2006 v 6.30 hod. večer
v kostele Panny Marie Svatohorské v Ciceru.*

Děkuji Vám všem, kdo jste mého Pepíčka znali, vzpomenete-li si na něho se mnou v tiché modlitbě. Z hluboké vděčnosti za 56 dlouhých a přece tak krátkých let společné cesty životem tuto něžnou vzpomínku věnuje

BOŽENA (BETTY) KEJLOVÁ, manželka

Něžná vzpomínka

*Na svátek Všech svatých 1. listopadu letošního roku
tomu bude již dvacet jedna let co byl nenadále
odvolán z tohoto světa můj milovaný syn*

John "Jack" Vacek

PROFESOR A HISTORIK

Profesor Vacek graduoval jako člen PHI BETA KAPPA z NORTHWESTERN UNIVERSITY a byl Woodrow Wilson Fellow a Fullbright Scholar v Indii. Dosáhl též diplomů na Columbia University v New Yorku, Loyola University v Chicagu, na Goethově Institutu v Německu a Russian Institutu (Indiana University) a na Karlově Universitě v Praze. Vyučoval na několika universitách po celém světě. Ovládal sedm cizích jazyků.

Ač mu bylo teprve 38 let, svými rozsáhlými znalostmi, živým a láskyplným zájmem o každého studenta a posluchače jeho učitelský talent a výchovný vliv vyoral v jejich myslích úrodnou kulturní brázdou. Jeho české rodinné dědictví vykvetlo v jeho srdci v hluboký cit pro vlast jeho předků.

*Mše svatá za našeho v Pánu zesnulého Jacka
bude obětována v kostele Panny Marie Svatohorské
v Ciceru v sobotu 28. října 2006 v 6.30 hod. večer*

Děkujeme všem, kdo si v modlitbě
na něho vzpomenou s námi.

ADELE VACEK, maminka
Dr. MARGARET VACEK TRYBUS, sestra
s rodinou

Úmrtní oznámení

*Se smutkem v srdci oznamujeme všem přátelům a známým,
že byla povolána na věčnost naše milovaná
manželka, sestra a teta, paní*

Helena Jakubec

Rozená Pellerová, bytem v Hinsdale, IL

Narodil se v Ružomberku na Slovensku.

Ve Spojených státech žila 58 let.

Zemřela ve čtvrtek 17.srpna 2006 ve věku 70 let.

Rozloučili jsme se s ní v pátek 18.srpna 2006

v pohřebním ústavu Hitzeman v Brookfieldu.

V sobotu 19.srpna se konala zádušní mše svatá v kostele
Panny Marie Svatohorské v Ciceru, odkud jsme ji doprovodili
na hřbitov Panny Marie Královny nebe.

*Děkujeme všem, kdo se s ní přišli rozloučit na poslední cestě
a kdo si na ni vzpomenu v modlitbě.*

Jiří Jakubec, manžel

Barbara Skypala, sestra

Dr. Christine Seibert a Mandy Skypala, neteře

Larry Seibert, zeť

Maggie a Grace Seibert, vnučky

a příbuzní v České republice

Bolestná vzpomínka

*S hlubokou bolestí si dne 21.října připomínáme první výročí,
kdy byl Pánem života a smrti povolán na věčnost
naš milovaný manžel, tatínek a bratr, pan*

John Kadlček

Narodil se 2.listopadu 1939 v Dolním Němčí na Moravě.

Do USA odešel po invazi sovětských vojsk v květnu 1969.

V Chicagu pracoval jako zámečník.

V roce 1972 se oženil s manželkou Zdenkou a Bůh jim
požehnal dětmi Johnnym a Denis. Rád se účastnil krajanského
společenského života, měl rád Moravu a její písně a folklor
a v duchu národního odkazu vychovával svoje děti.

Od roku 1994 statečně bojoval se zákeřnou nemocí,
které podlehl v odevzdanosti do vůle Boží 21.října 2005.

Slavné vzkříšení očekává na hřbitově

Panny Marie Královny nebe.

Vzpomínkovou mši svatou za něho budeme obětovat v sobotu
21.listopadu v 6.30 večer v kostele P. Marie Svatohorské v Ciceru.

*Děkujeme všem, kdo si na něho
vzpomenou v modlitbě s námi.*

Manželka Zdenka

syn Johnny a dcera Denise

bratr Josef s rodinou v Dolním Němčí

a ostatní příbuzní v Americe a na Moravě

Vroucí vzpomínka

*Ježíš řekl: „Já jsem vzkříšení a život.
Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít
a žádný, kdo žije a věří ve mne,
neumře navěky.“*

(Jan 11, 25-26)

*S bolesti vzpomínáme, že
30.října uplyne již deset let,
co se k věčnému odpočinku
odebral náš milý manžel, tatínek,
tchán, dědeček a strýc, pan*

Charles J. Mařík

Lidé ho znali jako majitele pohřebního ústavu a farnici
od sv.Odila v Berwynu jako věrného katolíka, který žil
příkladně podle své víry a obětavě pomáhal lidem kde mohl a
zvláště našim exulantům. I když se sám narodil v Americe,

byl hrdý na svůj český původ po prarodičích.

Nyní spí svým věčným spánkem na hřbitově Woodlawn

*Něžnou vzpomínku věnují a jménem celé rodiny
všechny přátele o modlitbu prosí*

DOROTHY B. MAŘÍK, manželka

BARBARA MAŘÍK BAKEN, dcera

Vděčná vzpomínka

*Dne 5.listopdu 2006 tomu budou tři roky,
co navždy dotlouklo srdce našeho milovaného
manžela, tatínka a dědečka, pana*

Franka Galose

Narodil se 20.ledna 1937 v Maďarsku.

Po revoluci v roce 1956 opustil svou vlast
a od roku 1957 žil se svou rodinou v USA.

Ve své vlasti i v Americe uplatňoval
své technické vzdělání a byl velmi oblíben
u spolupracovníků. Vzkříšení těla očekává
na hřbitově Panny Marie Královny Nebe.

Mši svatou za něho budeme obětovat
v sobotu 4.listopadu 2006 v 6.30 večer
v kostele Panny Marie Svatohorské v Ciceru.

*Děkujeme všem, kdo si na něho
vzpomenou v modlitbě.*

Jana Marie Galos, manželka

Renata, dcera

s vnuky Daniele a Timothy

TE DEUM LAUDAMUS

P. Ambrož Maria Svatoš OP

Český provinciál řádu dominikánů v letech 1948 – 1986,
životopisec svaté Zdislavy
a postulátor jejího kanonizačního procesu,
dnes žijící v klášteře sv. Kříže ve Znojmě

Děkuje Trojjedinému Bohu,
Panně Marii, sv. Zdislavě, Matce Církvi,
svému milovanému

Kazatelskému řádu a provincii
za 70 let kněžství – 5.července
za 75 let svaté profese – 31.října

Všem řádovým spolubratřím a sestrám,
všem věřícím a přátelům
ze srdce žehná a prosí o modlitbu.

K tomuto vzácnému jubileu
Otcí Svatošovi OP, který je též dobře
znám mnoha věřícím v oblasti Chicaga,
ze srdce přejeme a v modlitbách
vyprošujeme hojnost Božího požehnání a
dobré zdraví a neutuchající životní elán

*Fr. Dušan Hladík
a přátelé z České misie v Chicagu*

Vážení krajané,

rádi bychom Vás pozvali ke sledování vysílání nově vzniklé
televizní společnosti OrbisTV.

Kde a kdy? Každý pátek od 7 do 8 hodin večer na 48. kanálu
veřejné televize nebo na kanálu 248 kabelové televize Comcast.
Dále každou neděli od 11 do 12 hodin ráno na 23. kanálu
veřejné televize.

Vysílání je rovněž možné sledovat kdykoliv na webových stránkách
www.orbistv.com

BYT K PRONAJMUTÍ v Berwynu

Byt je ve 2. poschodí, má 2 ložnice,
novou kuchyni, nové koberce,
topení je zahrnuto v nájmu.

Nájem činí \$ 800 + security deposit
Telefon: 708 – 484 7470

CZECH CATHOLIC UNION

5349 Dolloff Road
Cleveland, Ohio 44127

Fraternal Life Insurance

Since 1879

1-216-341-0444

Elsie T. Malec, Secretary -Treasurer
Mary Ann Mahoney, President

Chicago Representatives

Loretta Moravec
1-708-484-3162

Dolores Jacklin
1-630-968-1292

25 let televize EWTN

Matka Angelika

To, co je v očích světa směšné, nepokládá Bůh nijak za nemožné. Kdo se podívá na historii EWTN (Eternal World Television Network – Trvalá celosvětová televizní síť) a množství lidských životů, kterých se tato stanice dotýká, množství duší, které nesporně zachránila, pak vidíme, jak velice používá Bůh tuto stanici s prostým úsilím a s naší prostou námahou, aby zasáhl duše a zachránil je.

Matka Angelika ráda vypráví příběh, jak to všechno začalo. Jsou dvě klíčové události, které ke všemu rozhodujícím způsobem přispěly. R. 1980 měla matka Angelika přednášku v Chicagu. Během pobytu v tomto městě zavedl ji jeden přítel do televizního studia. Byla unesena mocí televize a její možnosti dostat se k mnoha lidem. Myslela na svou týdenní výuku bible, kterou pořádala, a na těch 10, 20 nebo 100 lidí, kteří mohli být přítomni.

Ale pomocí televize by mohla dosáhnout takřka neomezeného počtu lidí. A jak tak stála a obdivovala všechnu tu technologii a přemýšlela o jejích možnostech, jak velkého počtu lidí by mohla dosáhnout, pohlédla k nebi a řekla: „Pa-

ne, něco takového bych ráda měla!“ Od toho dne začala dělat televizi, stále více a více. Jedna křesťanská stanice, která byla založena v Americe na konci 70. let, požádala matku Angeliku, aby pro ni vyráběla programy. Rozhodla se tedy pro spolupráci s tímto komerčním studiem v Birminghamu v Alabamě při výrobě programů.

Jednoho dne, když byla ve studiu, aby zajistila další vysílání, zjistila, že má být odvysílán film „The Word“ (Slovo), který pokládala za rouhačský. Protože se nebála konfrontace, šla za vedoucím a zeptala se ho, zda chce opravdu tento urážlivý film vysílat. A jako v nějaké scéně z Hollywoodu manažer řekl: „Ano, přirozeně že ho budu vysílat a vy mi nebudete říkat, co mám vysílat a co ne. Nepotřebuji od vás žádné programové návrhy.“ Matka Angelika odpověděla: „Já vám neříkám, co můžete vysílat a co ne. Já se jen ptám, zda máte v úmyslu tento ošklivý film vysílat.“ Manažer odpověděl: „Budu tento film vysílat. Vy mi nemůžete předpisovat, co mám vysílat.“ Odpověděla: „Já vám neříkám, co máte vysílat, ale jestliže tento film odvysíláte, pak už u vás nebudu své programy vyrábět.“ Vstala a chtěla právě opustit místnost, když za ní manažer vztekle křičel: „Jestli odsud odejdete, už nikdy nebudete v televizi.“ Matka Angelika se otočila a řekla: „Já vás nepotřebuji. Jediný, koho potřebuji, je Bůh. Založím si své vlastní vysílání.“

Vrátila se do kláštera a přemýšlela: „Pane, co jsem to jen udělala!“ Zedníci právě budovali novou garáž pro klášter. Matka Angelika šla k vedoucímu a řekla mu: „Nelsone, já nevím, co jsem právě udělala, ale musíš mi postavit televizní studio.“ Stavbyvedoucí nejdříve zmlkl, chytil se za hlavu, chvíli přemýšlel a pak řekl: „Jasně, matko. Rád. Jen mi řekněte, co vlastně chcete.“

Od té chvíle začalo vyrůstat televizní studio. Brzy měla matka Angelika své studio a produkovala četné programy. Pak se ale ptala, co by se dalo s tolika programy udělat. O něco později polo-

žila tuto otázku při jednom rozhovoru: „Co mám dělat s těmi programy?“ Jeden z přítomných jí řekl: „Matko, musíte je vysílat přes satelit.“ Odpověděla: „Satelit, to zní jako dobrá myšlenka. Co to je?“ Dotyčný jí vysvětlil, jak využít satelitní technologii, která v 80. letech začínala, aby obsáhla celý svět a pronikla i do kabelové sítě.

Matka Angelika to pokládala za velkolepou myšlenku a rozhodla se, že se dá ihned do práce. Zeptala se dotyčného muže: „Co musím udělat, abych se dostala na satelit?“ „Milá matko, potřebujete satelitní zařízení, licenci a právníka.“ „Dobrá, tak co první?“ zeptala se. „Právníka,“ zněla jednoznačná odpověď. Matka Angelika nevěděla, na koho by se měla obrátit. Vzala washingtonský telefonní seznam a řekla si: Tady přece musí být nějaký právník, který mi pomůže.

Protože je původem Italka (jmenovala se Rita Rozzo), podívala se do seznamu právníků a našla italské jméno: Roberto Corsini. Zavolala mu, aniž by o něm něco věděla. Vysvětlila mu, že je matka Angelika, klauzurní sestra z Birminghama-

První satelitní vysílač za 600 tisíc dolarů

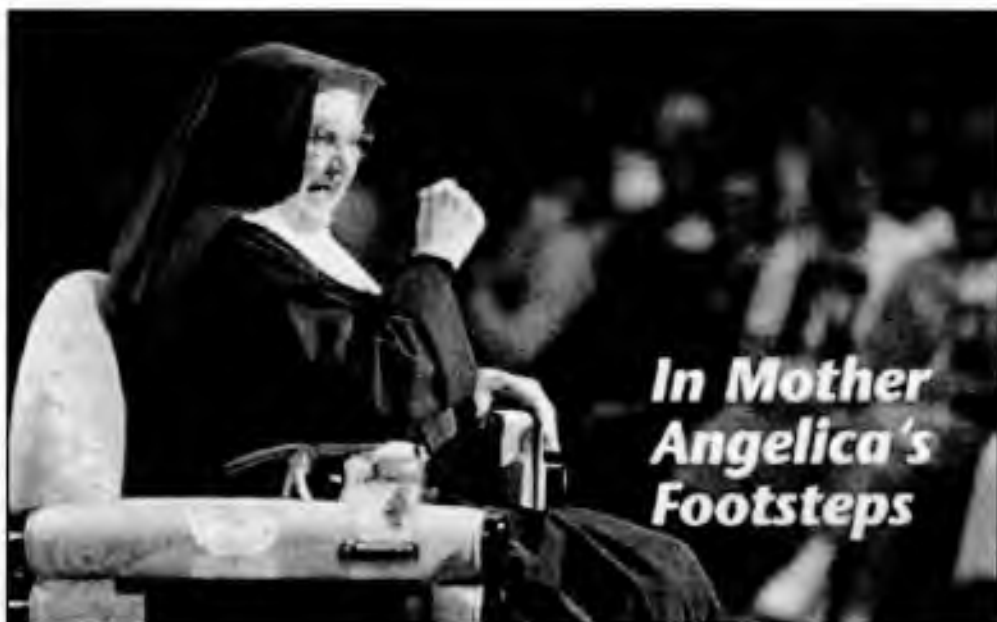
mu v Alabamě, že si chce založit satelitní vysílač a potřebuje právníka. Hned se také zeptala, jestli by ji nechtěl pomoci. Samozřejmě na druhém konci následovalo nejdříve mlčení.

Po chvíli pan Corsini řekl: „To myslíte vážně?“ „Ano, myslím to naprosto vážně. Můžete mi při tom pomoci?“ Corsini chvíli přemýšlel a pak řekl: „Dobrá, matko, když to myslíte vážně, můžu vám při tom pomoci. Ale jedno vám musí být jasné. Jak s tím jednou začneme, tak už nemůžeme couvnout.“ A tak podal Corsini, který se současně staral o jiného klienta jménem Ted Turner, žádost o udělení satelitní licence u vlády USA.

To byla vůbec první žádost o licenci, kterou podala řeholní osoba v USA. Často jsem se musel smát, když jsem si představil, jak se tvářily schvalovací úřady, když tuto žádost obdržely. Ale pro matku Angeliku to vůbec nebylo k smíchu. Byla to vážná věc, o které byla přesvědčena, že ji musí udělat, protože to chce Bůh. Nakonec vysílací licenci dostala.

Jenže od licence k televiznímu vysílání je daleká cesta. Potřebujete satelitní anténní zařízení. Matka Angelika samozřejmě neměla potřebné prostředky. Soustředila všechnu svou pozornost na toto zařízení a obrátila se na RCA, tehdy jediného výrobce satelitních zařízení, a zeptala se na cenu. Bylo to 600 000 dolarů.

Využila opět svůj italský původ a obrátila se na zástupce jednoho podniku, který byl Ital a který nemohl sestřičce nic odříct. Přesvědčila ho, aby objednal zařízení bez předchozího zaplacení. Jakmile bude celé zařízení dodáno, bude cena zaplacená. Měsíce běžely a matka si dělala stále větší starosti, jak sehnat potřebné peníze. Ten den nastal, když se ozval telefon: – Transport je na cestě a při převzetí je třeba složit 600 000 dolarů. Ale daleko široko tolik dolarů nebylo k mání, aby mohla matka Angelika tuto pohledávku vyrovnat. Přesto řekla ano. Když transport přijel, zeptal se řidič, kam má náklad složit. Řekla: „Hned jsem zpátky.“ A odešla do kaple, klekla a začal se modlit: „Pane, teď jsem udělala opravdu kopanec. Nevím, co dál. Musíš mi pomoci. Dej mi něco, co mů-

Televizní studio EWTN

žeš udělat?“ Čekala chvíli, jako by doufala, že budou z nebe padat dolary. Nestalo se nic a ona řekla: „Dobře, Pane, rozumím. Není to tvoje vůle, aby se to stalo, a všechno je v pořádku.“

Vyšla z kaple a chtěla jít k řidiči, aby mu řekla, že nemá peníze a že všechno musí zase odvézt zpět. Vycházela právě ze dveří, když za ní přišla jedna sestra a řekla: „Matko, máte tu telefon. Je to nádhavé.“ Matka odpověděla: „Sestro, já teď musím jít ven. Já opravdu nemohou s tou osobou mluvit.“ Náhle se však otočila a řekla: „Ne, já si ten hovor vezmu!“

Byl to nějaký muž, který byl na své jachtě v Karibském moři a jeho syn byl v těžké drogové závislosti. Tomuto muži se náhodou dostala do rukou brožura o matce Angelice, která ho velice dojala a pomohla mu řešit situaci svého syna. A tento člověk, který byl velice zámožný, řekl matce Angelice: „Slyšel jsem, že se velice zajímáte o televizní projekt nebo něco podobného. Chtěl bych vám pomoci. Pošlu vám 600 000 dolarů.“

Matka Angelika to nemohla pochopit, ale ovládla situaci a řekla: „Vy myslíte, že byste mi ty peníze mohl poslat ještě dnes?“ Peníze byly skutečně poslány, matka Angelika vypsala šek a anténní zařízení se mohlo instalovat. Je to stejná anténa, která ještě dnes slouží pro vysílání v USA. Je to jen jedna z podobných příhod, které je možno vyprávět na důkaz toho, jak se Bůh stará již 25 let

o tento apoštolát.

Matka Angelika vždycky říká, že odkaz EWTN, to nejsou jen televizní kanály, satelitní antény, studia nebo miliony domácností, které EWTN na celém světě přijímají. Odkaz EWTN, to není to co EWTN udělalo, nýbrž jak to EWTN udělalo, totiž v absolutní důvěře v Boží prozřetelnost. Tak matka Angelika před 25 lety začala a tak je tomu i dnes. Abychom mohli hlásat evangelium, jsme závislí na našem Pánu a na jeho milosti.

Většina lidí, kteří znali matku Angeliku, když s televizí začínala, nedávali tomuto projektu více než půl roku života, protože jim připadalo absolutně směšné to, o co se tato řeholnice pokouší. Obdivuhodné však je, že matce Angelice to nikdy k smíchu nebylo. Byla naopak absolutně přesvědčena o tom, že dokud nejsme ochotni dělat to, co je v očích světa směšné, nedáváme Bohu příležitost, aby z toho udělal div. A nebylo nic, co by ji mohlo zastavit.

To, o co se jedná v EWTN, je naproste jasno v šíření pravdy, jak ji definuje římskokatolická církev. To byla úloha EWTN před 25 lety a tak tomu je dodnes. Lidé oceňují, že na kanál a programy EWTN se mohou spolehnout, že jsou v naprostém souladu s učitelským úřadem Církve.

Michael Warsaw
Podle Kath-net

EUCHARISTICKÉ OZVĚNY

Eucharistické zázraky

Dva zázraky ve Španělsku

Španělsko je zemi, která zakusila od roku 711 téměř po osm století v mnohých svých knížectvích tvrdou nadvládu muslimů neboli Maurů, jak se jim tehdy říkalo. Ale přesto anebo právě proto si zachovalo zdravě kořeny křesťanské, takže dalo církvi řadu světců jako byli sv. Dominik, sv. Ignác z Loyoly, sv. Jan z Kříže a sv. Terezie z Avily, kteří se stali jejími opěrnými sloupy. Také naše Pražské Jezulátko má svůj původ ve Španělsku.

Daroca roku 1239

V roce 1238 se vylodovalo muslimské vojsko na východním pobřeží Španělska a podařilo se jim zmocnit se hlavního přístavu Valencie. Knížata Aragonského království urychleně spojila své síly, aby zabránila postupu muslimských vetřelců. V čele jejich společné armády bylo šest generálů: Don Raimondo, Don Ximenes Peres, Don Fernando Sanchez, Don Pedro, Don Gulliermo a Don Simone Carroz. V armádě měli také vojenského kaplana Otce Matouše Martineze z kostela sv. Křištofa z Daroca. Armáda se utábořila asi 20 km od Valencie u městečka Luchente a chystala se dobýt z moci muslimů blízký hrad Chio. Jak bylo v té době zvykem, generálové před bitvou přistoupili ke svaté zpovědi a potom začal Otec Matouš sloužit mši svatou. Právě po konsekraci překvapily muslimské hordy Španěly zuřivým útokem. Generálové se bleskurychle vrátili ke svým oddílům. Kněz v rychlosti zabalil konsekrované hostie do korporálu a ukryl je pod nedaleký kámen. Španělské bitvy vyhráli a zajali mnoho muslimů, ale hrad nedobyli. Když se velitelé vrátili do tábora, požádali Otce Matouše, aby jim podal svaté přijímání, aby mohli poděkovat Pánu Ježíši za vítězství nad nevěřícími. Kněz vyňal zpod kamene korporál a když jej rozbalil, překvapením ztratil dech z toho, co uviděl. Hostie začaly krváčet. Přilepily se na

korporál a zanechaly na plátně krvavé skvrny. Když to generálové spatřili, pokládali to za znamení, že Pán Ježíš je s nimi, a že jim pomůže dobýt hrad Chio. Požádali kněze, aby mohli korporál s krvavými skvrnami použít jako standartu, pod jejím vedením se vrátili do boje proti muslimům a po krvavé bitvě vyrvali hrad Chio z jejich moci. Byli přesvědčeni, že se tak stalo zásluhou eucharistického zázraku.

Nyní však nastal problém. Šest generálů bylo z různých knížectví Aragonského království. Každý z nich byl přesvědčen, že posvátný korporál by měl být dán jeho městu, aby tam byl uctíván v jeho katedrále. Když se generálové nemohli dohodnout, rozhodli nakonec, že místo, kde bude korporál uchováván určí los. Při trojím losování pokaždé padl los na město Daroca, ale generálové z Teruel a Calatayud se s tím nechtěli smířit a zdálo se, že jednání uvázne na mrtvém bodě. Situaci zachránil generál z Entenza, který navrhl, aby si vzali na pomoc Bibli. Starozákonní prorok Zachariáš prorokoval: Rozjásěj se síónská dcero, jeruzalémská dcero propukni v hlahol. Hle, přichází k tobě tvůj král, spravedlivý a zachráněný, jede na oslu, na mláděti osličím. (Zach 9, 9) A toto se uskutečnilo při slavnostním vjezdu Pána Ježíše do Jeruzaléma. (Lk 9, 28-38) Ať tedy rozhodne osel! Všem se Berenguerův nápad zalíbil. Posvátný korporál uložili do skříňky a tu přivázali na hřbet osla, kterého ukořistili v boji s muslimy a který naprosto neznal tu krajinu. Osel vyšel z pohoří Godol 24. února 1239 a zamířil nejprve k Valencii, ale město obešel a vydal se na severozápad. Byl provázen kněžími s rozžatými svícemi, generály, velmoži, rytíři, obyčejnými vojáky a spoustou věřících. Prošel bažinatou krajinou mezi Catarroja a Manizes, ubíral se okolo velkých měst Segorbe, Jerica a Teruel, do kterých ani nevstoupil, až dvanáctý den po ujití 320 kilometrů klesl vysilen 7. března před nemocnicí sv. Marka v Daroca. Z četných legend z té doby se dozvídáme, že během 12 denní cesty s Eucharistickým zázrakem se děly podivuhodné jevy jako, že bylo slyšet nebeskou hudbu a andělské zpěvy, bésnění d'áblů, kteří byli donuceni opustit posedlé osoby, zázračná uzdravení nemoc-

ných a náhlá obrácení zatvrzelých hříšníků.

V roce 1261 bylo vypraveno z města Daroca poselstvo do Říma, aby informovalo tehdejšího papeže Urbana IV., o kterém jsme psali v červencovém čísle letošního roku, a který ustanovil svátek Božího Těla. Papež Urban IV. po důkladném prozkoumání všech potřebných dokumentů připravených církevními hodnostáři a přísežně potvrzených vojenským kurátem Otcem Matoušem Martinezem a po vyslechnutí podrobného popisu zázraku od očitých svědků eucharistický zázrak v Daroca potvrdil jako pravý.

V roce 1385 byla dokončena stavba nádherného kostela v Daroca. V majestátním relikviáři je zde vystaven korporál se čtyřmi skvrnami Nejsvětější Krve Pána Ježíše. Kostel je vyzdoben uměleckými plastikami, které znázorňují události, jež vedly k zázraku a také jeho účinky: Bitvu s muslimy, Otce Martineze zvedajícího korporál jako standartu v boji s muslimy, cestu osla s eucharistickým zázrakem a jeho příchod do Daroca. V roce 1444 papež Evžen IV. udělil městu privilegium, aby se zde každých deset roků slavil jubilejní rok eucharistického zázraku v Daroca.

Korporál s eucharistickým zázrakem v Daroca

Aniñon roku 1300

Město Aniñon se nachází v hornaté krajině asi 200 km severozápadně od Madridu. Ve středověku to bylo významné městečko v tehdejší knížectví Aragonském. Zde kolem roku 1300 strašlivý požár do základů zničil kostel „Our Lady of Catilio“. Co z něho zbylo byla jen hromada popela a ohořelé zbytky zborčených stěn a polámaných sloupů. Nebyl ušetřen ani hlavní oltář se svatostánkem, jehož kovová konstrukce byla plameny roztavena v pokroucené kusy železa. Pouze palla (čtvercová příkrývka na kalich) a korporál (plátěný ubrousek, který se dává pod kalich) zůstaly obdivuhodně nedotčené a byly pouze na několika místech slabě ožehnuty. Uvnitř se našlo šest hostií. Pět hostií bylo krvácejících, šestá byla přilepena, jako by kváskem, k palle.

Zpráva o tak úžasném zázraku se bleskově roznesla po celém Španělsku a ze všech stran sem začaly přicházet dary, takže v krátké době byl vybudován ještě majestátnější kostel než ten, který byl zničen požárem. Korporál s krvácejícími hostiemi i palla s přilepenou hostií byly uloženy ve zlaté schránce do svatostánku na hlavním oltáři. Mezi přední ctitele a šířitele úcty Aniñonského eucharistického zázraku patřili aragonský král Jan II. a jeho syn Ferdinand V. (1474-1504), který sňatkem s kastilskou královnou Isabelou položili základ španělského království.

Ze své hluboké lásky a opravdového zánícení pro Aniñonský eucharistický zázrak požádal král Jan II., aby lidé z Aniñonu věnovali pallu s přilepenou hostií katedrále v hlavním městě jeho království ve Valencii, což Aniñonští občané s radostí učinili, když si uvědomili, že se tak spojí část jejich eucharistického zázraku se „Svatým grálem.“ Slovo grál je starošpanělský výraz pro označení poháru. A legenda o Svatém grálu tvrdí, že je to pohár, který použil Pán Ježíš při poslední večeři, a který sv. Petr přinesl do Říma, kde jej po dvě století používali jako mešní kalich papežové a za pronásledování křesťanů císařem Valeriánem jej v roce 258 sv. Vavřinec, správce církevního majetku, před svým umučením poslal do svého rodného Španělska. Papež Jan Pavel II. při své návštěvě Valencie 8. listopadu 1982

Svatý grál ve Valencii

s úctou Svatý grál políbil a požádal, aby jej mohl použít při sloužení mše svaté na velkém náměstí a rovněž Svatý otec Benedikt XVI. použil Svatý grál ve Valencii při sloužení závěrečné mše svaté V. světového setkání rodin 8. července letošního roku.

Aniñon patří do diecéze Tarazona, jejíž biskupové často při různých příležitostech Aniñon navštěvovali a eucharistický zázrak uctívali. Při tom moli pozorovat, že krev stále prosakuje korporál. Při bližším prozkoumání zjistili, že krev prosakující korporál je čerstvá jako krev, která právě vytéká z lidského těla. Dalším zajímavým faktem je, že palla a korporál zůstaly zcela neporušené, i když látka tohoto druhu by se měla za ta dlouhá staletí rozpadat. Palla i korporál stále vydávají zvláštní nebeskou vůni, když věřící přicházejí tento zázrak uctívat. 23. listopadu 1613 generální vikář diecéze Tarazona potvrdil pravost eucharistického zázraku a zároveň stanovil, aby se svátek zázraku slavil každoročně třetí neděli v září.

Když se zdálo, že pro věřící v Aniñonu prvotní úžas z eucharistického zázraku ztratil na své intenzitě a s tím poněkud poklesla vroucnost úcty k němu, stalo se něco, co oživilo jejich vědomí, že mají ve svém středu Pána Ježíše, který zde čeká, aby jim pomohl.

Za slunečného podzimního dne 2. října 1618 šla po aniñonském náměstí mezi 11 – 12 hodinou dopoledne 17 letá dívka. Znenadání se na ni zřítíla stěna vysokého domu a ona zůstala ležet pod jejími

troskami. Nevěděla, co se stalo, pouze viděla slabounký paprsek světla, které pronikalo skrze malinký otvor v obrovské mase zdíva, která hrozila, že ji rozdrtí. Bylo to hřející slunce, které ji ujišťovalo, že je ještě naživu. Začala se modlit: „Svatý zázraku a svatý korporále z Aniñonu, prosím pomoz mi. Pošli mi pomoc.“ Dlouho se takto modlíla, ale pomoc nepřicházela. Uplynuly asi dvě hodiny, když konečně uslyšela hlasy. Pomyslela si: „Ach mé modlitby byly vyslyšeny.“ Ovšem její radost netrvala dlouho, neboť zaslechla, jak jeden z měšťanů druhého ujišťuje: „Teď už je určitě mrtvá, to není možné aby byla ještě naživu.“ A sami se snažili co nejdříve z náměstí utéci, protože hrozilo, že se další stěny každou chvíli také zřítí. Ubohá dívka slyšela, jak se jejich hlasy vzdalují. I když se její situace zdála beznadějná, stále pevně doufala. Byla plně zaujata myšlenkou, že Pán Ježíš je zde v kostele v eucharistickém zázraku. Nepřestávala ho úpěnlivě prosit a byla pevně přesvědčena, že ji zachrání. Najednou ji všechen strach opustil a pokoj, jaký nikdy nepoznala prostoupil celou její bytostí. Cítila, jako by šla do nebe.

Znenadání se měšťané vrátili na náměstí vyzbrojeni krumpáči, lopatami, sekerami a motykami. Společně usilovně pracovali, aby dívku z té obrovské hromady kamení, malty, trámů a všeho možného rumu vyprostili. Zcela užasli, když ji po půlhodině kopání našli živou bez jakéhokoli zranění, zatímco ji považovali za pohřbenou zaživa. Byl to nový zázrak, kdy se uskutečnil příslib Pána Ježíše: Proste a dostanete, hledejte a naleznete, tlučte a bude vám otevřeno.“

Připravil Karel Chrobák

Pohled na město Aniñon

Katedrála svatého Víta v majetku církve

Ve středu 6. září 2006 převzala Metropolitní kapitula u svatého Víta od Správy Pražského hradu Svatovítskou katedrálu. Podle rozsudku chrám patřil a patří Církvi římskokatolické. Podle soudu spravuje Metropolitní kapitula u svatého Víta katedrálu s pozemkem a věž u chrámu sv. Víta s pozemkem. Část přilehlých nemovitostí zase spravuje Kolegiální kapitula Všem svatých na Hradě Pražském. Do vlastnictví Metropolitní kapituly u svatého Víta spadá nyní i Vikářská ulice s kanovníckými domy až po Nové proboštství, dále Pražná věž a kaple Všem svatých.

Novinkou pro návštěvníky chrámu je možnost usednout do lavic, odpočinout si a meditovat. Byly také rozšířeny prohlídkové okruhy. Pro veřejnost je katedrála otevřena od pondělí do soboty od 9.00 do 17.00, v neděli od 12.00 do 17.00. V době konání bohoslužeb je vstup do katedrály povolen pouze těm, kdo se chtějí bohoslužeb zúčastnit. Do vyhrazeného prostoru mohou návštěvníci v návštěvní době vstupovat bezplatně. Do ostatního prostoru je stanoveno vstupné 100 Kč. V placeném prostoru je otevřena královská hrobka a věž, několik kaplí, sakristie, chór a oratoř. Pro důchodce, studenty a další vybrané osoby je vstupné poloviční. Děti do 6 let, invalidé s doprovodem, poutní skupiny s knězem mají vstup zdarma a též jednotliví poutníci přicházející navštívit hroby českých světců mají vstup zdarma v určitých hodinách. Náklady na opravy Svatovítské katedrály činí ročně zhruba 20 milionů korun, poplatek za vstup by tak mohl být příspěvkem na rekonstrukce. Na financování katedrály se bude vedle Metropolitní kapituly podílet i stát. Cílem zavedení vstupného je hlavně zklidnění provozu dómu. Mezi evropské katedrály, do kterých se turista dostane pouze se vstupenkou patří londýnská katedrála svatého Pavla v níž stojí lístek pro dospělého devět liber (asi 375 korun). Do chrámu Sagrada Família v Barceloně stojí základní vstupné osm eur (225 korun) a do dómu v Kolíně nad Rýnem se návštěvník dostane za čtyři eura (asi 110 korun).

*Ze zpráv ČBK a
návštěvního řádu katedrály*

Chrám sv. Víta, kulturní poklad českého národa

Jistě mnozí z Vás navštívili Prahu a zde měli možnost se zastavit v chrámu svatého Víta. Ti kteří to štěstí neměli jistě znají tento chrám aspoň z fotografií Hradčan jako nedílnou součást panoramatu Prahy. Tisíce návštěvníků hlavního města České republiky obdivují toto panorama obyčejně z Karlova mostu.

Základní kámen katedrály sv. Víta byl položen 21. listopadu 1344 a stalo se tak za přítomnosti krále Jana Lucemburského a jeho synů Karla a Jindřicha. Karel IV. se později stal českým králem a římským císařem. Položení základního kamene byl přítomen také první pražský arcibiskup Arnošt z Pardubic. Karel IV. povolal z Francie jako hlavního architekta pro stavbu nové katedrály Matyáše z Arrasu. Po jeho smrti v roce 1352 pokračoval v práci Petr Parléř. Bohužel v roce 1419 byla stavba na čtyři století přerušena. Teprve v roce 1844 byla ustavena Jednota pro dostavění chrámu sv. Víta a práce znovu začaly. Řízením dostavby chrámu byl pověřen architekt Josef Mocker. Po 585 letech od položení základního kamene byl chrám dokončen a slavnostně posvěcen 28. září 1929 u příležitosti svatováclavského milénia. Letos si tedy připomínáme 77. výročí slavného otevření chrámu.

Po staletí sloužila katedrála nejen náboženským obřadům, ale stala se i politickým centrem českého státu. Stala se místem korunovaci českých králů. Jako první panovník zde byl korunován Karel IV. V pokladnici nad kaplí svatého Václava jsou uloženy české korunovační klenoty. V kryptě katedrály odpočívají ostatky významných panovníků a církevních hodnostářů.

Letos, po více jak třinácti letech sporů o vrácení majetku v restituci bylo 16. června rozhodnuto pražským městským soudem, že chrám sv. Víta defi-

nitivně připadl církvi. Chrám zestátnila komunistická vláda v roce 1954. Správa Pražského hradu předala 5. září 2006 katedrálu svatého Víta katolické církvi na základě pravomocného rozhodnutí soudu. Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových sice oznámil, že proti rozhodnutí podá dovolání k Nejvyššímu soudu, to však nemá odkladný účinek.

Pražský arcibiskup kardinál Miloslav Vlk uvítal rozhodnutí soudu s otevřenou náručí a podotkl, že chrám sv. Víta bude otevřen všem návštěvníkům.

Peníze za vstupné, které představuje ročně kolem milionu korun, ale na údržbu a nákladné opravy stačit nebudou. Bude třeba hledat další zdroje.

Nevím kolik oken má chrám sv. Víta, ale vím, že jen umývání vitrážových oken, která osvětlují vnitřek chrámu zabere od jednoho konce ke druhému celý rok. S čištěním oken ve výškách pomáhají horolezci.

Jsme hrdí na to, že chrám svatého Víta se leskne jako opravdový klenot našeho národa, a že svítí jako kulturní maják do celého světa.

Lubomír Hromádka

MLADÝM

Píšu vám, mladí

Radost v duchovním životě

V mém životě byly důležité události, které rozhodly o počátku duchovního života a ovlivnily jeho rozvoj.

I dítě, když je dobře připravené, může velmi intenzivně prožívat setkání s Ježíšem ve svátosti smíření a v eucharistii. Pro dospělého, tak jako pro dítě, se jedná o vytvoření co nejlepších podmínek pro duchovní život. Je nezbytné vytvořit ovzduší soustředěnosti a uvědomovat si to, co se prožívá. Postavit se vědomě do přítomnosti toho, který se nám dává.

Vliv a role rodičů a vychovatelů je rozhodující v dětství a dospívání. Později vše záleží na nás, na naší schopnosti umět vést vnitřní život.

Vzpomínám si, jak mě moje matka připravovala na první zpověď. Naučila mě přejít z pocitu viny (psychologický prvek) k pocitu hříchu (pohled víry a křesťanského pojetí světa). Doprovodila mě do kostela. Nejdříve se vyzpovídala ona a pak mě představila zpovědníkovi. Na závěr mně pomohla s poděkováním. Tak mi pomáhala až do doby, kdy usoudila, že jsem schopen zpovídat se dobře sám.

Nikdy nezapomenu na její péči o to, aby vytvořila vhodné ovzduší pro mé první svaté přijímání. Bylo mi 11 roků. V té době to byla velká událost. V přítomnosti tolika lidí nebylo možné nebýt nesoustředěný. Maminka mně pomáhala svou starostlivostí.

V postní době mě třikrát přivedla ke zpovědi. Vícekrát mi opakovala slova, která kladně poznamenala můj vztah k Bohu: „Můj Jeníku, Bůh ti připravuje velký dar. Snaž se připravit dobře, dobře se vyzpovídej. Lituj všeho, nic nezamlčuj zpovědníkovi a slib Bohu, že budeš v budoucnu lepším.“ Její horlivá péče mně opravdu pomohla. Doma pak mě vedla k modlitbě, k četbě dobré knihy a dávala mi užitečné rady.

Ráno v den slavnosti mi nedovolila s nikým se bavit. Doprovodila mě až k oltáři. Přípravu na velký okamžik a poděkování udělala se mnou. V ten den vytvořila v domě zvláštní ovzduší s okamžiky soustředěnosti a ticha, četby a modlitby. Nakonec mi řekla slova, která se mi vtiskla navždy do srdce: „Můj drahý Jeníku, byl to pro tebe velký den. Jsem přesvědčena, že Bůh opravdu přišel do tvého srdce. Nyní mu slib, že pokud budeš moci, zůstaneš dobrým do konce života...“

Rozhodující vliv - don Calosso

Intenzivní duchovní zkušenost pro mě měla kladný vliv a pomohla mně zrát. Uvědomil jsem si mnoho věcí. Rostl jsem způsobem, že jsem dokázal rozeznávat hodnoty. Nastalo viditelné zlepšení mého chování a mých vztahů.

Ale rozhodující událost mého vnitřního života nastala na začátku patnáctého roku. V té době jsem měl velké štěstí, že jsem potkal učitele života, který mně otevřel oči ducha: don Jan Calosso.

Jemu vděčím za to, že jsem přešel od neurčité, povrchní víry k duchovnímu životu. Tento dobrý kněz se mi věnoval s velkorysostí, podal mi ruku při řešení mých problémů v učení. Cítil jsem, že mě má velmi rád a já jsem mu mohl důvěřovat.

Bylo to nové a intenzivní dobrodružství: pochopil jsem, co to znamená mít velkého přítele, otce, který byl schopen nezištně a duchovně milovat. Svěřil jsem se do jeho rukou. Řekl jsem mu o sobě všechno: každé slovo, každou myšlenku, každou činnost. Tímto způsobem mě mohl vést.

Ukázal mi rozměr, který jsem dříve ani netušil. Jeho zásluhou jsem se naučil potkávat Pána ve svém nitru, ve vnitřním pokoji své duše. Od toho okamžiku jsem začal mít radost z duchovního života, začal jsem ho vychutnávat, protože předtím jsem jednal jako nějaký stroj, jen automaticky, aniž bych znal důvod svého počínání.

Na vlastní kůži jsem zakusil, co to znamená mít stálého duchovního vůdce a věrného přítele duše. Předtím mi to chybělo. Don Calosso nejenže opravil určité omyly v mém vidění věcí, ale povzbuzoval mě taky k pravidelné a dobré zpovědi, naučil mě přistupovat s radostí a užitkem k eucharistii.

Taky mě naučil věnovat každý den trochu času rozjímání a duchovní četbě. Často jsem ho navštěvoval a trávil jsem mnoho hodin v jeho přítomnosti. Byla to pro mě rozhodující a nádherná zkušenost.

*Z dopisů sv. Dona Boska
Salesiánský magazín 2/2006*

VYDEJTE SE S NÁMI PO STOPÁCH HISTORIE

Jan Filipec kancléř krále Matyáše

Ve druhé polovině 15. století nedobré vztahy mezi odlišnými koncepcemi katolicismu a kališnictvím neumožňovaly náboženský paralelismus, a tím i kladné soužití, o které se v Českých zemích marně snažil i kališník Jiří z Poděbrad. Krátké období míru mezi Uhrami a Českými zeměmi, kdy si uherský král Matyáš vzal za manželku Jiříkovu dceru Kateřinu, která však po svatbě brzy zemřela v roce 1464, bylo vystřídáno nepřátelstvím mezi oběma panovníky. Matyáš jen čekal na vhodnou příležitost, aby jeho ctižádostivé plány byly posvěceny náboženskou rouškou. Matyáš se chystal vojensky vystoupit proti Jiříkovi a čekal jen na přímou výzvu papeže. Dokazuje to Matyášova listina z října roku 1465 zaslaná papeži Pavlovi II., kde se Matyáš nabízí, že vyžene Jiřího z Poděbrad z Českého království. Připomíná zároveň, že jeho staré smlouvy, uzavřené s Jiříkem v časech potřeby, ho již k ničemu nezavazují a že je může za podpory papežské stolice kdykoliv zrušit.

Zdá se, že Matyášovo rozhodnutí zahájit tažení proti Jiřímu z Poděbrad mělo vliv i na definitivní umístění v roce 1467 nově založené univerzity – „Academia Istropolitana“ v nynější Bratislavě, tehdejším Prešpurku. Univerzita měla být původně založena v Ostrihomí, Bratislava však lépe vyhovovala Matyášovým zájmům a plánům na paralyzování kacířských vlivů ze sousedních Českých zemí. České země lákaly Matyáše nejen jako součást jeho politických plánů, ale především svým bohatstvím. Byly totiž stejně jako Itálie jednou z evropských zemí, kde se rozvíjela městská výroba a hospodářský vývoj vedl k velkému rozkvětu vlastní kultury. Je zřejmé, že se České země staly lákavou kořistí, po které byla ochotna sáhnout každá knížecí či královská ruka.

Matyáš Korvín vedl války s Jiřím z Poděbrad jako katolík a své velmocenské aspirace, mezi něž patřilo stát se českým králem a snad také dosáhnout titulu římského císaře, zastíral tím, že jeho cílem je pokatolštění Českých zemí. V průběhu těchto válek Matyáš Korvín získal Moravu a v roce 1469 se nechal zvolit v Olomouci českým králem. Uvolnil si tak další prostor ke svým výbojům. Česko-uherské války pokračovaly i po

smrti Jiřího z Poděbrad tj. po roce 1471 za jeho nástupce Vladislava Jagelonského až do jeho zvolení uherským králem v roce 1490. Pustošivé účinky dlouhodobých válek byly příčinou hospodářského úpadku obou zemí, prohlubovaného neustále hrozícím tureckým nebezpečím. Na druhé straně však docházelo po získání Moravy k intenzivnějším stykům mezi Moravou a Horními Uhrami (Slovenskem). Bohatost vzájemných vztahů se pak prohloubila až po legalizaci volby Matyáše Korvína českým králem v Olomouci v roce 1479. Matyáš Korvín byl obratný diplomat a také schopný strateg. Historik František Palacký byl přesvědčen, že by se Matyáš Korvín stal v dějinách mnohem větší osobností, kdyby se více věnoval otázce turecké, a zasadil se o odvrácení tureckého nebezpečí, které ohrožovalo středoevropské země, než českým záležitostem jen s cílem získat český královský trůn.

Na pozadí těchto rušných let vlády Matyáše Korvína a Vladislava Jagelonského vstoupil v roce 1469 do služeb uherského krále Moravan Jan Filipec, který se narodil v roce 1431 v Prostějově.

Jan Filipec (1431 - 1509)

byl synem Filipa z Prostějova, nazývaného též Filipec. Jeho syn Jan Filipec původně zastával místo písaře u moravského pána Jana z Cimburka. Jan Filipec byl mimořádně schopný, učenlivý, pracovitý. Během let se stal výborným znalcem moravských poměrů, což velice oceňoval právě Matyáš Korvín. Ve službách uherského krále Matyáše Korvína pak Jan Filipec dosáhl vysokých úřadů, jak duchovních, tak i světských. Bartoloměj Paprocký o Janu Filipcovi ve svém Zrcadle říká, že to byl „... muž hodný a velice učený, takže toho věku mezi duchovními pány žádný rovný jemu se nenacházel.“

Jan Filipec se stal významným činitelem jak ve vnitřní, tak i zahraniční politice Matyáše Korvína. Pro jeho schopnosti si ho král tak oblíbil, že ho jmenoval biskupem velkovaradinským a posléze i uherským kancléřem. Po Matyášově smrti v roce 1490 odešel Jan Filipec do ústraní a stal se členem fran-

tiškánského řádu. Ani tu však nenašel klidu, neboť Vladislav Jagelonský učinil Jana Filipce svým nejbližším rádcem a jeho služeb využíval až do Filipcovy smrti. Jan Filipec zemřel v roce 1509 ve františkánském klášteře v Uherském Hradišti, který založil v roce 1490, a je zde i pochován.

V klášteře v Uherském Hradišti zůstalo po Filipcovi jen málo památek: biskupská mitra, tradice o pokojích jeho pobytu a starší rytina představující energetického muže ve slavnostním biskupském oděvu. Dle tohoto obrazu je vymalována jeho podoba na klenbě mnišského chóru za hlavním oltářem. Z nejstarší doby se zachovaly na vnější kostelní zdi tři kamenné znaky s erbem Jana Filipce. Nad okny, kde biskup pobýval, je vytesána biskupská mitra. Další památkou na Jana Filipce je náhrobní kámen v sakristii kostela v areálu františkánského kláštera.

Jan Filipec ve službách krále Matyáše

Na Matyášově dvoře byl Jan Filipec velice oblíben a to jak pro své mimořádné diplomatické schopnosti a bohaté vědomosti, tak i pro své charakterové vlastnosti. Ani ve službách Matyášova dvora se Jan Filipec národnostně neodcizil. Filipec podporoval v Uhrách češtinu jako diplomatický jazyk, psal mnoho úředních listů a dokumentů česky, měl češtinu rád. To prokázal také tím, že v české františkánské provincii zakládal české kláštery, ať už se jednalo o klášter v Uherském Hradišti nebo ve slezském Javoru, kam dosazoval mnichy českého původu.

V době nástupu do služeb krále Matyáše v roce 1469 a za života Jiřího z Poděbrad nikdy proti Jiřímu Jan Filipec nepřátelsky nevystoupil. Jan Filipec byl hned v roce 1469 dán králem Matyášem do služeb sedmihradského vévody Mikuláše Čupora, odkud pak přešel do přímých služeb uherského krále až v roce 1472, tedy rok po smrti Jiřího z Poděbrad.

Je nepochybné, že ve službách krále Matyáše Jan Filipec napomohl k rozvoji kontaktů mezi Moravou a Uhrami, především se západním Slovenskem. Významnými středisky oboustranných styků mezi Mo-

ravou a Slovenskem byla v té době slovenská Skalica, a na moravské straně to bylo pohraniční město Strážnice. Tato města bývala místem pobytu uherských královských důvěrníků při jejich cestě na Moravu a do Čech. Strážnice byla také místem pobytu moravských královských posílů. Jan Filippec se ve Skalici i ve Strážnici často zdržoval, a to pravděpodobně již od svého příchodu do služeb sedmihradského vévody Mikuláše Čupora v roce 1469. Bohatý a významný muž Jan Filippec ve službách sedmihradského vévody a krále Matyáše prosperoval při svém pobytu ve Skalici a ve Strážnici oběma městům k rozvíjení vzájemných obchodních styků. Šlo tu však i o jiné než obchodní kontakty. V roce 1467 byl ve Skalici založen františkánský klášter a jeho prvním představeným se stal Mikuláš z Moravy a vysvěcení provedl v roce 1484 Ondřej z Brna, generální vikář biskupství olomouckého a titulární biskup nikopolský. Do kláštera ve Skalici přicházeli lidé z Moravy. Skalice obchodovala např. s Uherským Hradištěm, se Strážnicí, Hodonínem a s dalšími městy, která se nacházela v sousedství moravsko-uherských hranic. Předmětem vývozu ze Slovenska na Moravu, procházejícího Skalici, bylo hlavně víno, ovoce a částečně i pšenice. Z Moravy se vyváželo sukno, klobouky, nože, sklo, ryby, koření, atd. Obchodní ruch byl pak spojen i s pohybem osob mezi Moravou a Slovenskem. V té době přichází na Moravu také mnoho uherských šlechticů, které tu Matyáš poděluje za věrné služby. Prostřednictvím Jana Filipce Moravané získali od krále Matyáše nové výsady, na Moravě byla rozvíjena jak zemská, tak i městská samospráva, která přešla do rukou moravských stavů. Matyáš souhlasil také s vládou zemského hejtmána Ctibora Tovačovského z Gimburka a nezasahoval ani do náboženských poměrů na Moravě. O příznivém vztahu Moravanů k Matyášovi svědčí i deputace vybraných členů městské rady z královského města Uherské Hradiště do Olomouce, při příležitosti předávání Moravy do rukou nového pána - krále Matyáše a to v červenci roku 1479. Je to o to zajímavější, že v době válek mezi Jiřím z Poděbrad a Matyášem Korvínem Uherské Hradiště zůstalo věrné Jiřímu z Poděbrad. Matyáš si pak získal Hradišťany svou velkorysostí a obratnou diplomacií. V té době byl Jan Filippec již povýšen do nejvyšších úřadů v Uhrách. Byl jmenován županem biharským, s čímž souviselo i získání hodnosti biskupa velkovaradinského. Po smrti olomouckého biskupa Tasa z Bos-

kovic v roce 1482 král Matyáš udělil Janu Filipcovi i správcovství biskupství olomouckého, mnohá proboštví, a tím Janu Filipcovi zaopatřil mimořádně velké příjmy.

Jan Filippec měl bohaté kontakty a přátelská pouta jak mezi feudály na Moravě a v Uhrách, tak také mezi církevními hodnostáři. Mimořádných diplomatických schopností Jana Filipce si vážil jak Matyáš Korvín, tak i jeho nástupce na českém a uherském trůnu Vladislav Jagelonský, který si také Jana Filipce velice oblíbil a po své volbě za uherského krále v roce 1490 se často dovolával jeho rady.

Filipceva kulturní a stavební činnost obohatala mnohá města na Moravě. Např. Jan Filippec vybudoval kostel Všechny svatých v Olomouci, stavebně nechal upravit zámky Vyškov a Mírov, vykoupil ze zástavy město Mohelnici, které pak bylo vráceno zpět klášteru a svými dary obdarovával všude tam, kde bylo jeho pomoci potřeba.

Jan Filippec - velká osobnost diplomacie

A. Bonfini o Janu Filipcovi napsal: „Filipceva štědrost a velkolepost byly nesmírné. Úřady sobě svěřené vedl okázale a nikdy nešetřil ani práce ani nákladů. Všechna pověření krále vykonával podle plánu a na očekávání všech velmi šťastně. Byly mu svěřovány vždy nejzávažnější úkoly zahraniční politiky. Účinnost jeho vystupování zvyšoval příjemný a úctu vzbuzující vzhled, velikost ducha, síla a krása tělesná a neutučující a prozíravé nadání. Byl to muž znamenitých mravů, nesmírné vlídnosti, nanejvýš veselý myslí, kromě toho laskavý, takže se nelze divit jeho velké oblibě u veřejnosti. Nic mu nebylo více proti myslí, nežli někoho urážet nebo něco předstírat a zatajovat. Přátele miloval z celého srdce, avšak pomlouvače a nepřátele získával raději dobrotou nežli hrozbami. Zrodil se k zapominání křivd a k dobrým skutkům. Nenáviděl mstu a odvetu. Postačilo mu mnohdy upozornit nepřitele spíše otevřenou a okamžitou výtkou. Proto byl samotným králem Matyášem považován za muže poctivého a bez viny...“ Takové mínění o Janu Filipcovi vyslovil A. Bonfini, sekretář manželky krále Matyáše Korvína, Beatrice.

Uznání a hluboké sympatie si Jan Filippec získal i na dvoře Vladislava Jagelonského. Kronikář Jan Beckovský ve své kronice uvedl, že se král Vladislav Jagelonský počátkem ledna roku 1511, to uplynuly již 2 roky od

smrti Jana Filipce, při své cestě z Uherského Brodu do Slezska zastavil v Uherském Hradišti, aby zde navštívil františkánský klášter a poklonil se památce Jana Filipce. V klášteře v Uherském Hradišti král Vladislav s vděčností vzpomínal na svého přítele a rádce, a jak poznamenává kronikář, u hrobu Jana Filipce král Vladislav Jagelonsky hodně plakal.

Biskup Jan Filippec spolu se svým přítelem Vilémem z Pernštejna a s okruhem svých dalších věrných a vlivných přátel v Českých zemích i v Uhrách prosadili v roce 1490 volbu krále Vladislava za společného krále v Českých zemích i v Uhrách, aby touto volbou zabránili odtržení Moravy od Čech. Jan Filippec byl prozíravý muž, viděl ve své mysli běh věcí příchů a jeho úsilí směřovalo k předcházení národnostních rozporů v české řádové provincii. Proto Jan Filippec prosazoval, aby se františkáni české provincie ujali raději klášterů v Čechách a na Moravě, a tak rozšířili a zintenzívnili svoji působnost v Českých zemích.

Pro zajímavost ještě uvádím, že Jan Filippec byl v příbuzenském svazku s pány z Kunovic. V roce 1507, kdy bylo Janu Filipcovi 76 let, zemřela Filipcovu synovci Jiřímu z Kunovic jeho dcera Brigita a byla pohřbena v klášterním kostele v Uherském Hradišti. Kronikáři se domnívají, že se tak stalo proto, aby i po smrti Jana Filipce pak potomci majetného rodu pánů z Kunovic, nedopustili nikdy, aby klášter někdy v budoucnu chátral. Historie Uherského Hradiště však uvádí pohnutý osud kostela a kláštera v dalších staletích. Byly to zejména požáry, které několikrát kostel i klášter zpustošily, např. v roce 1646 vypukl v Uherském Hradišti požár, který strávil 22 domů a také klášter s kostelem. Další velký požár vypukl v areálu kláštera v roce 1681. Protože klášter s kostelem stojí nedaleko koryta řeky Moravy klášter nebyl ušetřen ani záplav a povodní. Celý areál františkánského kláštera spolu s kostelem byl zaplaven i při povodni v roce 1997. Pro svoji bohatou historii areál františkánského kláštera spolu s kostelem patří k nejzajímavějším památkám v Uherském Hradišti. Dnes je v areálu františkánského kláštera umístěn okresní archiv. Celý areál františkánského kláštera bývá přístupný veřejnosti ve dnech otevřených dveří památek v České republice, což bývá druhou sobotu v měsíci září.

*Alena Kulheimová
Česká republika*

Paths of Glory and Tribulations

The period between 1981 and 1985 in the communist Czechoslovakia was analogous to a see – saw. On the one hand the totalitarian regime made various false promises to western powers and staged sporadic releases of a few political prisoners, while on the other hand it would tighten the leash on the domestic dissidents and by and large ignore numerous complaints of human rights advocates from abroad. President Husák appeared to surpass the Soviet leader Brezhnev by imposing harsher repressive measures against any organized dissent. His government of normalization was especially fearful of the emergence of the Solidarity movement in Poland which scored several early gains toward democratization of the Polish society.

1981

Throughout 1981 The Czechoslovak government will take steps to insure that the problems in Poland will not spill over the borders. Some of the measures taken include not raising prices as earlier announced, making certain that goods are readily available in stores, making tourist visas to Poland extremely difficult to receive, restricting visits by Poles to Czechoslovakia, and being openly critical of Solidarity, the independent Polish labor union.

April Czechoslovakia cancels its June participation in an international cultural festival in Vienna because the play *The Castle*, by the imprisoned dissident playwright and co-founder of Charter 77, Václav Havel, is scheduled to be performed.

April 6-11 In an unexpected visit, Leonid I. Brezhnev, the Soviet leader, attends the sixteenth congress of the Czechoslovak Communist party in Prague. This marks his first appearance at a national party congress outside the Soviet Union since 1975, and thereby gives it an international flavor in light of the continued crisis in Poland. In the opening speech, Gustáv Husák, the president of the republic and Czechoslovak Communist party secretary general, harshly denounces the events in Poland and warns that Communist countries will not remain idle while the Polish regime is undermined. He compares the Polish situation to events in East Germany in 1953, Hungary in 1956, and in

his own country in 1968. The following day Brezhnev briefly addresses the congress in milder tones than Husák. Although the Soviet leader makes references to the 1968 invasion of Czechoslovakia by Soviet-led forces, he stresses that he has faith in the Polish government to solve its own problems, which surprises hard-line Communists. Overall, the congress presents no new initiatives or changes, stressing its ties to and support for the USSR.

May 3 In a dramatic escape, a Czechoslovak pilot and his family fly a crop duster to Austria and seek asylum.

May 7-8 As a result of continued unrest in Poland, the authorities crack down on the political opposition. Using the excuse that two French socialist lawyers were arrested in April and expelled on charges of trying to smuggle printed material, money, and a duplicating machine to the dissidents, the government begins a roundup of over 40 activists throughout the country, mainly members of Charter 77, including the former 1968 reformer foreign minister Jiří Hájek.

July Amnesty International calls for the release of eight persons still detained from the May roundup and the dropping of charges against over 20 others.

The trials of those detained in the May crackdown begin on charges of subversion of the government. Rudolf Battek, a former parliamentary deputy from 1968-1969, receives a sentence of seven-and-a-half-years after being convicted. This is the heaviest sentence for a political crime since the purge trials of the 1950s. On appeal his sentence is reduced in October.

The authorities also move against outspoken members of the Roman Catholic Church; in September six priests are sentenced to prison terms of up to three years for their activity.

July 10 A group of seven American playwrights, including Arthur Miller, sign an open letter to the Czechoslovak government urging it to release Vaclav Havel, who is in the midst of serving a four-and-a-half-year sentence.

November 6 In a speech to the Communist party Central Committee, Prime Minister Lubomír Štrougal notes that the Czechoslovak economy is not as healthy as earlier projected, with unfavorable balances of tra-

de with both the East and the West, wastefulness of energy, a lag in agriculture and construction, and too great a reliance on imported fuels.

December U.S. Helsinki Watch Committee, an organization that monitors human rights in countries that signed the 1975 Helsinki Accords, offers free 1982 calendars that feature the photos of 12 Czechoslovak and Soviet dissidents and the names, birth dates, ages, occupations, length of prison sentences, and prison addresses of 68 others so that cards and letters can be sent to them.

December 28 The authorities arrest Jacques Derida, a French philosopher, on charges of drug smuggling, to keep him from participating in an unofficial Charter 77 seminar; the government expels him three days later.

1982

January 25-30 Czechoslovak, Hungarian, and Soviet forces hold joint maneuvers in western Czechoslovakia near the East German border.

January 29 Czechoslovakia, Great Britain, and the United States sign an agreement in which the United States and Great Britain will return about 18.5 tons of Czechoslovak gold, worth an estimated \$250 million, captured by Allied forces from the Nazis in 1945. In return Czechoslovakia agrees to pay approximately \$130 million to British and American citizens whose assets were seized by the Communist government in Czechoslovakia in 1948. The issue had clouded U.S.-Czechoslovak relations since 1948, and negotiations to settle the problem failed in 1964 and 1974.

Mid-March Five Roman Catholic bishops, including Cardinal František Tomášek, the Archbishop of Prague, visit Pope John Paul II in the Vatican. The pontiff decries the poor Czechoslovak-Roman Catholic relations that have left seven dioceses without bishops and only two seminaries to function, thereby training an inadequate number of priests for the needs of Czechoslovakia.

May 31 The last of those detained from the May 1981 crackdown on dissenters, who did not go to trial, is released.

July 20 Wary of the power of the Roman Catholic Church in Poland, the authorities refuse to grant a travel visa to Polish Bishop

Bogdan Sikorski so he can return to Poland after a visit to West Germany.

November Husák makes a state visit to Austria, the first by a Czechoslovak head of state, postponed since 1981 when a Czechoslovak agent had been discovered in Vienna.

1983

January 4-6 The Warsaw Pact countries meet in Prague, where they propose radical reductions of medium-range nuclear missiles in Europe, mutual reductions of conventional arms with NATO, and suggest a non-aggression pact with NATO.

March 4 Václav Havel, the jailed playwright dissident and co-founder of Charter 77, is released from a hospital to convalesce at his Prague apartment. He is granted a temporary suspension of his prison sentence until he gets well. The authorities moved him from prison to a hospital when he became seriously ill with pneumonia in February, fearing international repercussions if Havel died in prison.

June Czechoslovak authorities refuse to allow Roman Catholic Church leaders to go to Poland for Pope John Paul II's visit to his native country.

June 20 The government is shuffled to put a greater emphasis on economics and technological development. This, along with the death in April of Václav Hula, one of the strongest defenders of central planning, ushers in false hopes that changes might occur in the economy.

June 21 At a government-sponsored international peace conference, over 100 young Czechs chant for freedom at a rally marking the conference in Wenceslas Square in Prague. The police quickly move in and disperse the first major protest in 14 years.

June 23 Since the government barred Charter 77 from participating in the international peace conference, members of the group hold a public meeting with West European human rights activists where about 20 people sign a declaration proclaiming that peace and human rights are one.

August 21 The fifteenth anniversary of the Soviet-led invasion of Czechoslovakia passes quietly throughout the country.

September 7 In a dramatic escape, a former member of the Czechoslovak national cycle team, his wife, and children fly in a hot air balloon made out of raincoats across the border into Austria, where they are granted asylum.

October 6 The Slovak Communist party

newspaper, *Pravda*, blames Pope John Paul II for using religion to cause much of the political unrest in Poland, indicating that Czechoslovak relations with the Roman Catholic Church have reached a new low.

October 22 In an attempt to encourage private businesses, the Federal Assembly passes greater social security benefits for self-employed people such as hairdressers, auto mechanics, carpenters, and decorators.

December 2 The Czechoslovak foreign minister visits the pope in the Vatican in an attempt to smooth over the bitter relations between church and state that have become increasingly acrimonious in the past few months.

1984

February 29-March 3 The papal secretary of state returns the December visit of the Czechoslovak foreign minister. Little comes out of their talks over the stalled relations, except both sides agree to meet again. Talks resume in July.

Mid-May Czechoslovak authorities detain Miklós Duray, the acknowledged leader of the Hungarian minority in Czechoslovakia, to keep him from campaigning against plans to reduce instruction in the Hungarian language in Czechoslovak schools where Hungarians make up a sizable portion of the pupils.

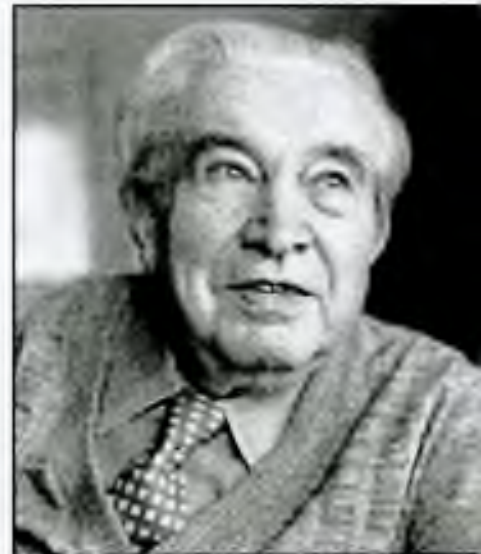
May 25 Czechoslovakia agrees to partially settle American claims amounting to about \$3 million on national and municipal government bonds issued in the 1920s to Czech and Slovak Americans, on which the government stopped paying the interest in 1952. Czechoslovakia began negotiations after an American public outcry arose over this bond issue, which threatened to derail the gold agreement in 1983 with the U.S. and Great Britain.

June In response to reformer Mikhail Gorbachev's assumption of power in the Soviet Union in March, Gustáv Husák asserts at a Communist Party Central Committee meeting that no changes are in the works for Czechoslovakia.

Czechoslovakia orders two British diplomats to leave the country in retaliation for an earlier expulsion of two Czechoslovak diplomats from Great Britain.

August 4 A Czechoslovak student flies across the frontier in a motorized kite and seeks asylum in Austria.

August 16-17 On the eve of the sixteenth anniversary of the Soviet-led invasion of

Jaroslav Seifert, laureate of Nobel prize for literature

Czechoslovakia, the police interrogate search the homes of, and detain some members of Charter 77.

August 21 On the anniversary of the Soviet-led invasion of 1968, Charter 77 calls for the withdrawal of all Soviet troops from the country and the right of Czechoslovakia to self-determination.

September 14 Ten Czechoslovak tourists defect from a Soviet cruise ship that stopped in Hamburg for a visit.

October The Austrian newspaper *Die Presse* publishes a partial report commissioned by the Czechoslovak government in 1980 that notes that acid rain has affected more than four hundred thousand hectares of the country's forests, and that by the year 2000 more than a quarter of these forest lands may be irreversibly damaged.

The Budapest Cultural Forum, one of the follow-up meetings to the 1975 Helsinki Accords, receives an open letter from Charter 77 accusing the Czechoslovak government of repressive actions.

October 11 The 83-year-old poet and signer of Charter 77, Jaroslav Seifert, receives the 1984 Nobel prize for literature. Although the author is congratulated by the Communist party, it hints that Seifert is being used by the West to embarrass the government in Czechoslovakia. However, popular manifestations take place to mark the occasion.

November Charter 77 issues a joint resolution with East German peace activists for a "missile free Europe."

November 9 Czechoslovak police and border guards thwart a bus hijacker who attempted to force the driver at gunpoint to crash through the frontier into West Germany.

Tony Jandíček

WHY DO WE... *Have Holy Days of Obligation?*

If someone asked you to name the holy days of obligation, do you think you could? Before you begin making your mental list, just a warning: it may be more difficult than you think!

As Catholics, we do "keep holy the Sabbath day" by celebrating the Eucharist every Sunday. We also come together for special feast days in the liturgical year, like Christmas and Easter. Still, six days out of the liturgical year we are asked to join as a community of faith to observe important holy days.

The 1983 Code of Canon Law identifies Sunday as "primordial holy day of obligation" in the Universal Church, and Church Law dictates ten holy days of obligation: Christmas; The Epiphany; The Ascension; Corpus Christi; Mary, Mother of God; The Immaculate Con-

ception; The Assumption of the Blessed Virgin; St. Joseph; Sts. Peter and Paul; and All Saints. Still, not all countries celebrate the same holy days. To understand why the United States celebrates six out of ten days of obligation, we have to look at American history.

Catholicism began in the United States with immigrants from all over the world. These diverse peoples who entered the country spoke different languages, practiced different customs, and expressed their faith in different ways. The first three countries to bring Catholicism to the U.S. - England, France, and Spain - had a definite impact on the liturgical calendar. The six holy days we now observe are strongly influenced by these three countries.

In 1791, ten holy days of obligation

were specified for the United States. By 1839, the number had dropped to eight. Still, most dioceses did not follow the specifications, instead choosing their own holy days. In 1884, the U.S. bishops met and approved a uniform liturgical calendar of six holy days which we still observe today: Mary, Mother of God; The Ascension; The Assumption of the Blessed Virgin; All Saints; The Immaculate Conception; and Christmas.

Although not all countries celebrate the same holy days of obligation, this does not lessen their significance. These days are celebrations of the Eucharist, just like the Sunday liturgy, and are special ways to remember the mysteries of our faith.

*Missionary Oblates of Mary Immaculate
July - August 2006*

HLASY NÁRODA - VOICES OF THE NATION - Měsíčník České Misie v Chicagu - Vydává Česká Misie - náboženské a kulturní středisko
2340 S. 61st Ave., Cicero, IL 60804. Mobil: (708) 533 - 1050, Telefon + Fax: (708) 656 - 7472, E-mail: velehradchicago@comcast.net Řídí: Rev. Dušan Hladík s redakční radou. Adresa: HLASY NÁRODA P. O. Box 508 576, Cicero, IL 60804. Roční předplatné (12 čísel) - USA osobní odběr 30.00 USD, USA poštou 1. třída 40.00 USD, Canada letecky 40.00 USD, Cizina letecky 55.00 USD. Jednotlivé číslo 2.50 USD. Nevyžádané rukopisy se nevracejí, redakce si vyhrazuje právo zaslané články a dopisy zkrátit, aniž by tím byl změněn jejich původní obsah. V otázkách soukromých zjevení, která dosud nebyla schválena církví, se plně podřizujeme definitivnímu rozhodnutí církevní autority.

KRÁSY NAŠÍ VLASTI

Zámek Červená Lhota

Jednou z nejromantičtějších památek v Čechách je vodní zámek Červená Lhota. Nachází se zhruba 20 kilometrů od Jindřichova Hradce. Sám zámek vyrůstá na skále, která se přehrazením údolí a vzedmutím vodní hladiny stala malým ostrůvkem. Zámek je přístupný přes kamenný most spojující hráz s ostrovem a každoročně ho navštíví tisíce turistů z celého světa.

První písemná zmínka o obci Červená Lhota je z roku 1465. Zemanskou tvrz zde koupil roku 1530 Jan Kába z Rybňan. V letech 1542 - 1555 byla tato gotická tvrz přebudována na renesanční zámek. Po roce 1641 se Lhota stala majetkem Slavatů, pánů na nedalekém Jindřichově Hradci. V letech 1658 až 1678 byly na zámku prováděny ranně barokní úpravy, kde současně italští umělci pracovali na výzdobě interiérů. V průběhu dalších staletí byl zámek ve vlastnictví mnoha rodů. Roku 1835 Červenou Lhotu zakoupil Jindřich Eduard Schönburg - Hartenstein, jehož rodu náležela až do roku 1945. V letech 1841 - 1863 proběhla pod vedením jindřichohradeckých stavitelů Josefa Schaffera a Josefa Kocába romantická přestavba v novogotickém slohu, současně byly upravovány i interiéry. Roku 1900 po dědickém vyrovnání připadla Červená Lhota nejmladšímu synovi Janovi, který působil ve funkci rakousko-uherského velvyslance ve Vatikánu. Ten se pod vlivem svého italského pobytu rozhodl provést úpravy zámku v renesančním duchu za účasti předního vídeňského architekta Humberta Walchera z Moltheimu. Tehdy získal zámek svůj dnešní pohádkový vzhled. V roce 1945 byl zámek konfiskován na základě Benešových dekretů a následujícího roku byla v zámku umístěna dětská zotavovna. V květnu 1947 byla Červená Lhota přidělena Národní kulturní komisi, která v roce 1949 zámek zpřístupnila veřejnosti. Na základě Benešových dekretů zámek nebude vrácen v restituci jeho původním majitelům. V současné době je státní zámek Červená Lhota Národní kulturní památkou a je pod správou Národního památkového ústavu v Českých Budějovicích.

Při prohlídce zámku návštěvníci vstoupí nebo nahlédnou do šestnácti velmi útulných, komorně laděných interiérů, vypovídajících o životě od renesance až po 19. století. V paměti utkví portrét "Ošklivé vévodkyně"

Markéty Tyrolské a Korutanské zvané "Pyskatá", či vzpomínka na hudebního skladatele Karla Dietterse z Diettersdorfu. Zaujme též Pánská pracovna s renesančními obrazy a uměleckými díly z téže doby, barokní jídelna s bohatou štukovou výzdobou i půvabný Francouzský salon zařízený ve stylu druhého rokoka. Z oken na jižní a západní straně zámku se otevírají neobyčejně působivé pohledy přes hladinu jezera do zámeckého parku.

Zámecký park je velmi oceňován botaniky a nacházejí se zde vzácné jehličnaté i listnaté stromy. Jižní břehová část zámeckého rybníka je porostlá mohutnou kulisou lesního porostu. Vlastní park, založený v přírodním krajinářském slohu, se rozkládá převážně na protější straně. Park není velký a zastává jen druhořadou úlohu jako doplněk estetického účinku vodní hladiny se zrcadlícím se zámek. Proto jsou příbřežní plochy porostů ponechány jen minimálně upravené. Malá zámecká kaple, která je nedílnou součástí areálu, je lemována věkovitými lipami a duby.

Výsledný dojem z návštěvy Červené Lhoty je pro každého návštěvníka skutečně vynikající. Ve vzpomínkách každému utkví jistě malebný zámek s pěknými interiéry, ale také projížďka vypůjčenou loďkou na rybníku, který zámek obklopuje. Každá dívka nebo žena se při tom cítí jako princezna. Návštěvníci často také celý rybník rádi obcházejí, protože se z jeho břehů nabízejí neopakovatelné pohledy na zámek a jeho okolí.

Zámek Červená Lhota je také často vyhledáván filmaři a bylo zde natočeno mnoho filmů a televizních pohádek, jednou z nejznámějších je například Zlatovláska na motivy pohádky Karla Jaromíra Erbena.

Na zámku mají zájemci také jedinečnou možnost prožít svůj svatební den. Pořádají se zde jak církevní tak civilní obřady. Luxusní zámecká restaurace, stylově zařízená, slouží pro nejrůznější hostiny a slavnosti a v zámeckém areálu lze získat též ubytování. Při návštěvě jižních Čech by zastávka na Červené Lhotě zaručeně neměla chybět.

*Další informace získáte na:
www.zamky-hrady.cz*

Foto na zadní straně: Zámek Červená Lhota

